

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI

CYRILOMETODĚJSKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA

Katedra církevního práva

Katolická teologie

Jan Gajdušek

***Apoštolská konstituce
Anglicanorum coetibus
a její aplikace na Britských ostrovech***

Diplomová práce

Vedoucí práce: Doc. Damián Němec, dr

2014

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracoval samostatně a použil jsem přitom jen uvedené prameny a literaturu.

V Kravařích ve Slezsku dne 24. 4. 2014

Jan Gajdušek

OBSAH

Úvod.....	5
1 Anglikánské církve a jejich vztah k církvi katolické.....	8
1.1 Vznik a doktrinální vývoj.....	8
1.2 Geografický vývoj.....	15
2 Přestupy jednotlivců před <i>Anglicanorum coetibus</i>	18
2.1 Historické pozadí.....	18
2.2 Anglo-katolicismus.....	18
2.3 Přijetí do katolické církve.....	20
2.4 Společnosti pomáhající přestupujícím.....	22
2.5 Vize skupinového přechodu.....	23
3 Zásadní možnost skupinového přestupu – Apoštolská konstituce <i>Anglicanorum coetibus</i> a komplementární normy z r. 2009.....	25
3.1 Vývoj vedoucí k právní regulaci skupinového přechodu.....	25
3.2 Apoštolská konstituce <i>Anglicanorum coetibus</i> a komplementární normy	26
4 Charakter personálních ordinariátů.....	27
4.1 Povaha ordinariátů.....	27
4.2 Zachování anglikánské tradice.....	29
4.3 Členové ordinariátu.....	32
4.4 Ordinář.....	34
4.5 Klérus ordinariátu.....	37
4.6 Sídlo ordinariátu a hlavní kostel.....	40
4.7 Farnosti.....	40
5 Důraz na zachování synodálního prvku – grémia v personálních ordinariátech pro bývalé anglikány.....	42
5.1 Správní rada.....	42
5.2 Ekonomická rada.....	43
5.3 Pastorační rada.....	44
5.4 Soud.....	45

5.5 Kurie.....	45
6 Zřízení personálních ordinariátů.....	46
6.1 Ordinariát na území biskupské konference Anglie a Walesu	46
6.2 Ordinariáty na území USA, Kanady a Austrálie.....	50
Závěr.....	51
Seznam pramenů a literatury.....	53
Prameny.....	53
On-line dokumenty personálních ordinariátů.....	54
Literatura.....	54
Seznam příloh.....	57
Příloha č. 1: The st. Barnabas Society Information Booklet.....	58
Příloha č. 2: One step engouh... The History and Mission of The St Barnabas Society.....	67

ÚVOD

V roce 2011 jsem dostal možnost, abych měsíc prázdnin strávil v Anglii, neboť tamější římskokatolický kněz Robert Miller¹ každý rok zval jednoho bohoslovce k němu do farnosti. Velmi záhy jsem se dozvěděl, že otec patří do skupiny, kteří byli vysvěceni na kněze v *Church of England*, ale z různých důvodů přestoupili do katolické církve. Velmi mě zaujalo jeho vyprávění o této situaci, navíc podpořené zkušeností ze setkání kněží z okolních farností, kteří měli často podobnou zkušenost jako otec Robert. Ne všichni souhlasili, aby mi o ní vyprávěli, ne každý mi říkal zrovna ty podrobnosti, které mě zajímaly, a také – nebojím se to přiznat – ne všemu jsem rozuměl. Spoustu věcí pro mě navíc bylo nových či nezvyklých: mimo jiné, vidět katolické kněze v doprovodu jejich manželek. Uvědomil jsem si, jak je vlastně odlišné prostředí u nás a v Anglii, kde katolická církev je pouhou menšinou a je nucena rázně spolupracovat s ostatními církvemi. Poznal jsem také ostatní církve v městečku Dulverton, kde otec Robert působil, a neměl jsem ponětí, ze které doby se odvíjí historie například *Congregational church*. Po příjezdu zpátky do ČR jsem se pokusil mnoho informací dohledat, a také jsem zjistil, o čem mluvili kněží diecéze Clifton na schůzi ve farním domě ze 14. století. Povíдали si totiž o dnešních možnostech přestupu do katolické církve, v době, kdy již půl roku existoval osobní ordinariát *Our Lady of Walsingham*.

Když jsem se tedy rozhodoval nad tématem své diplomové práce, bylo mi jasné, že chci poznat více to, co jsem měl možnost

¹ Rev Robert Miller, kněz diecéze Clifton, působí nyní ve farnosti Tisbury.

zběžně zhlédnout. Zajímalo mě, jakým vývojem *Church of England* prošla, chtěl jsem také využít své poznatky z přestupu anglikánů do katolické církve, ale hlavním tématem pro mě zůstávalo to nové, které významně zjednoduší tyto konverze a přiblíží bývalé anglikány katolické církvi; jen zatím nebylo jasné, do jaké míry a jakým způsobem. Samotná apoštolská konstituce *Anglicanorum coetibus* nestačí, je nutné také přihlídnout ke komplementárním normám a srovnat oba tyto prameny se strukturami, které jsou nám známy z Kodexu kanonického práva 1983.

Jako hlavní záměr práce lze tedy považovat hlubší popis struktury personálních ordinariátů, kterou nabízí apoštolská konstituce *Anglicanorum coetibus* a její komplementární normy (včetně popisu nutných institucí v rámci těchto ordinariátů), s ohledem na existujícími struktury v rámci západní katolické církve.

V první kapitole je za účelem lepšího porozumění krátce shrnut vývoj církví anglikánského společenství i jejich základní věrouka a také alespoň krátce nastíněn vývoj, který vedl k potřebě řešit možnost přestupů do plného společenství s katolickou církví. Druhá kapitola se věnuje modalitám individuálních přestupů ke katolictví, třetí kapitola pak seznamuje s možností skupinového přestupu do personálních ordinariátů, daného apoštolskou konstitucí *Anglicanorum coetibus* z r. 2009 a k ní vydanými komplementárními normami. Čtvrtá a pátá kapitola podávají analýzu personálních ordinariátů, čtvrtá kapitola se zaměřením na osoby a pátá kapitola se zaměřením na potřebná grémia. Závěrečná šestá kapitola pojednává o již zřízených personálních

ordinariátech: v souladu se zadáním práce nejvíce o ordinariátu pro Anglii a Wales, v porovnání s ním pak o ordinariátech pro USA a Kanadu a pro Austrálii.

Není snadné psát o těchto tématech pro toho, kdo se běžně nepohybuje v prostředí koexistence většinové anglikánské církve, proto to bylo spojeno s několika omezeními: nedostupnost a nedostatek materiálů, rozmanitost jazyků, neboť téma takřka nesouvisí se situací v ČR, jedná se o záležitost poměrně novou, jen ojediněle se vyskytující, která stále není uzavřena. Úzce s tímto souvisí i předpoklad neznalosti principů, kterým se řídí církve anglikánského společenství, popřípadě omezení dané neznalostí terminologie v anglickém jazyce. Mnoho potíží může způsobovat i určitá nedostupnost faktů, které jsou známy pouze těm, kteří se přímo zúčastnili přestupu do katolické církve před apoštolskou konstitucí *Anglicanorum coetibus*, popřípadě i nedostatek možností oslovit ty, kteří již využili možností nabízené touto konstitucí.

Rád bych zde poděkoval vedoucímu práce otci Damiánu Němcovi, za jeho nekonečnou trpělivost se mnou. Dále bych rád poděkoval otci Robertu Millerovi, neboť možnosti nahlédnout do jeho osobní zkušenosti s přestupem do katolické církve a podporou pro tuto práci. V neposlední řadě bych rád poděkoval jáhnu Františku Ponížilovi, který mi velice pomohl s editací textu a nahlédnutím do tajů open-source editoru LibreOffice.

1 ANGLIKÁNSKÉ CÍRKVE A JEJICH VZTAH K CÍRKVI KATOLICKÉ

1.1 Vznik a doktrinální vývoj

„Anglikánská církev je svazek, který tvoří anglikánská státní církev a její dceřiné církve. Tento svazek zastupuje vedle lutheranismu a kalvinismu umírněnou třetí z hlavních podob reformace.“²

Za odtržení církve v Anglii od Říma se právem dává vina Jindřichu VIII., který se tímto snažil vyřešit svůj problém s rozvodem. Roku 1534 *Act of Supremacy* určil krále a jeho nástupce za jedinou hlavu církve a duchovenstva v Anglii, což důsledku prohlásilo Jindřicha jako papeže v jeho království a dalo mu moc provádět podle potřeb personální a politické změny³. Dále král učinil pokus shrnout základ učení anglické státní církve do deseti článků, avšak bez úspěchu. Odpor k těmto změnám vyjádřili i John Fischer, biskup v Rochesteru a kancléř Thomas More, kteří jej zaplatili životem.

Zrušení menších klášterů v roce 1535 vedlo k povstání, které přineslo jen další rušení ostatních klášterů, a to v letech 1537-1539. Společně s uvedenými zmatky rostly na významu i různé bludy, a i jejich představitelé král potíral krvavě.

Za vlády Eduarda VI. Thomas Cranmer formuloval 42 článků víry, které byly sice nezávazné, ale přesto měly posloužit jako

² MAROT, H. *Anglikanische Kirche und Kirchengemeinschaft*. In: *Lexikon für Theologie und Kirche I*. sloupec 546

³ Srov. NEVINS A. (ed.), *Anglicanism*. In: *The Maryknoll Catholic Dictionary*, s. 36.

kompromis mezi starým a novým učením. Vedle zamítnutí římského pojetí se stavěly také proti učení Kalvína o predestinaci, Lutherova antinomismu a novokřtěncům.

V roce 1548, za Sommersetovy vlády, byla umírněně reformována liturgie: *Order of Communion*, a *Book of Common Prayer* od Thomase Cranmera. Obsahoval pokyny k celebraci mše v angličtině s přijímáním pod obojí způsobou. Zavedení těchto změn se ovšem neobešlo bez vzpour v severních a západních hrabstvích. Od roku 1550 se používal nový rituál ordinace, také začíná drancování kostelů Warwickovou komisí. Druhé vydání z roku 1552 bylo ovlivněno kontinentálními protestanty a nemělo mnoho rysů mše svaté. V roce 1553 Marie I. Tudorovna obnovila katolické náboženství, kardinál Pole vyslovil absoluci nad královstvím, avšak nastalo pronásledování protestantů. Alžběta I., její sestra, vydala 17. 11. 1558 *Supreme Governor*, kterým církev definitivně přešla pod anglickou korunu.

V roce 1559 Alžběta I. a parlament opět ustanovili *Church of England* a panovník tak obdržel celkovou kontrolu nad věroukou a disciplínou. *Act of Supremacy* zcela odmítal celou autoritu papeže a královnu prohlásil za nejvyšší autoritu v království, stejně tak ve všech spirituálních a církevních záležitostech a případech. Svěcením M. Parkera byla obnovena hierarchie.

Problémem se jeví sjednocení liturgie: Královna Alžběta I. a skupina kolem ní si přáli nařídit první *Book of Common Prayer* jako standardní text pro bohoslužby v celé církvi, ale parlamentu dominovala skupina dřívějších emigrantů z doby vlády Marie I. a jejich sympatizantů, kteří si velmi přáli nastolit kalvinistický

pohled na Anglickou církev. Výsledkem byl kompromis v podobě druhé *Book of Common Prayer*. Byl sice více radikální, než si přál okruh okolo královny Alžběty, ale pro agitátory z parlamentu se jevil málo protestantský.

Act of Uniformity, ačkoli se proti němu postavili biskupové v Sněmovně lordů, ustanovil *Book of Common Prayer* jako výhradní knihu pro bohoslužby, která bude od blížícího se svátku sv. Jana Křtitele používána ve všech anglických kostelích. Jiné existující knihy pro bohoslužby (misál, pontifikál a další) bylo zakázáno nadále používat. Pro příklad: jakýkoli kněz v Anglii sloužící mši svatou zakázaným způsobem přišel o příjmy na jeden rok a byl uvězněn na šest měsíců.

V oblasti nauky Parker prostudoval a zrevidoval Cranmerův text, čímž vzniklo Třicet devět článků víry, které nabyly moci zákona v roce 1571. Ačkoli nejsou kompletním přehledem anglikánské víry, zůstaly autoritativní v takové míře, že se po všech svěcencích žádalo, aby je podepsali, stejně jako absolventi Oxfordu a Cambridge do roku 1871. Tyto články obsahují mnoho základní křesťanské nauky: souhlas s katolickou naukou o Trojici, vtělení a Duchu svatém; prohlášení, že pouze Písmo svaté je jediný pramen víry; uznání pouze dvou svátostí, jmenovitě křtu a *Poslední večeře (Lord's Supper)*; povolení manželství kněží; XXXVII. článek mluví o tom, že papež nemá jakoukoli jurisdikci nad Anglickým královstvím. „Široké kruhy anglikánské církve přisuzují dnes o 39 artikulům jenom historicky podmíněný význam oproti neproměnlivé platnosti *Creda*.“⁴

⁴ KOENEN, J. *Anglikanische Artikel*. In: *Lexikon für Theologie und Kirche I.* sloupec 545.

Poslední tvrzení, že cokoli z katolické nauky o mši svaté je rouhačská lež a nebezpečný klam, bylo připojeno ve vydání *Třiceti devíti článků víry* z roku 1571, když bylo jasné, že již neexistuje naděje ve smíření přesvědčených katolíků s Alžbětiným nařízením o náboženství. Papež Pius V. exkomunikoval královnu v roce 1570. Tento dekret na jedné straně podpořil názory, že katolíci v zemi jsou zrádci a je třeba je pronásledovat, na straně druhé obnovil úsilí mnoha katolíků svrhnout Alžbětinu vládu; nemnoho z nich preferovalo odchod do exilu.

Naproti tomu puritáni, jak byli nazýváni extrémní protestanté v dobách Alžbětiny vlády, usilovali o kompromis ve víře presbyteránské. Jejich počty neustále rostly, jako stoupal i politický vliv zapříčiněný vnitřním sjednocením. Stále zvětšující se počet protivníků v Alžbětině a Stuartově parlamentu vyvrcholil sporem o směřování nauky o milosti, pohledu na episkopát, bohoslužbu a práva krále. Opozicí jim bylo hnutí, jejíž hlavou byl Canterburský arcibiskup William Laud, známé jako *High Church*, kam patřilo množství energických a intelektuálně nadaných kněží, známých také jako *Caroline Divines*.

V roce 1604 zdůraznila konference v Hampton Court svolaná králem Jakubem I. nesmiřitelnost Anglikánů a Puritánů. Spor mezi těmito skupinami vedl k nestabilitě, zejména při pohledu na uspořádání církve, kdy zvítězilo presbyterianský model, který preferoval správu církve děkany a staršími. Toto zřízení ovšem nezastával král Karel II., který v roce 1661 znovu ustanovil episkopální uspořádání v čele s biskupy. Jeho následovník Karel Jakub II. byl katolicky smýšlející, a proto vydal v roce 1687

Deklaraci o shovívavosti, díky které skončilo období netolerance k nonkonformistům.

Revoluce roku 1688, vláda Viléma III. Oranžského a jeho snášenlivost vůči všem protestantům dala puritánům jasně najevo, že jakmile byli odstraněni jejich političtí podporovatelé, nemohou nahradit Anglikánskou církev jako zavedenou víru; jednota vyznání a obřadu nebyla ve státě pevná a následkem tohoto musela Anglie přijmout výskyt mnoha náboženských frakcí. Mnoho Anglikánů se odmítalo smířit s vyhnáním Jakuba II. a Viléma III. Oranžského uznávalo jen jako regenta. Tato frakce, známá jako Nonjuroristé, po schismatu opustila svůj vliv na směřování církve, kterého se ujala skupina známá jako *Broad Church*. Čas jejího působení lze nejlépe popsat jako ustrnutí a racionalismus. Další skupina v církvi přijala náboženský názor známý jako *Latitudinarismus*. Tato skupina se snažila připojit k myšlenkám, které byly považovány za vědecké, avšak přijala názory, kvůli nimž se nejevila jako křesťanská.

Celkový pokles duchovní úrovně *Church of England* v 18. století byl částečně pozastaven vzestupem evangelických snah. Toto hnutí zdůraznilo důležitost osobního náboženského vyznání a věnovalo jen málo pozornosti obřadům a církevní organizaci. Největšími zastánci byli John Wesley a George Whitefield. Měl velký vliv na sociální reformy, a jeden z jeho úspěchů bylo zrušení otroctví na území celého Britského Impéria v první polovině 19. století. Jedna z evangelicky smýšlejících skupin přesto opustila *Church of England* a utvořila mnoho metodistických sborů, které se staly silnou náboženskou a sociální silou v průmyslových oblastech

v 19. století v Anglii, do kterých *Church of England* jen pomalu pronikala.

Filozofické teorie Jeremyho Benthama, které se velmi prosazovaly v politickém, právním a sociálním životě v Anglii, měly vliv také na náboženský život ve státě. Bylo to zvláště patrné na požadavku reformy finanční struktury státní církve, a především redukci značných příjmů pro vyšší klérus a zvýšení nízkých stipendií pro nižší duchovenstvo. Dále bylo mnoho nespokojenosti s notorickým mnohoobročnictvím a nepotismem. V roce 1827 například tři pětiny všech Anglikánských držitelů úřadů nesídlily v místě úřadu, jenž zastávaly.

Od roku 1833 se začalo silně projevat hnutí v čele s Newmanem a Puseym, stavějící na předchozím *High Church* a dbající na odkaz staré církve. Další směr, rozšiřující se po roce 1890, byl *Ritualismus*, který se snažil své požadavky vložit do úpravy *Book of Common Prayer*, která byla Parlamentem v roce 1928 zamítnuta. Stoupající počet zakázaných prvků v obřadech a touha po modernizaci *Prayer Book* vedla po dvaceti letech práce k vydání nové *Prayer Book* ve spolupráci s biskupy. Parlament ji ovšem v roce 1927 odmítl. Poněkud přepracovaná verze byla předložena v následujícím roce a opět vetována. Zarmoucení zřejmou zaujatostí parlamentu, mnozí členové *Church of England* používali nedovolenou verzi z roku 1928, ačkoli bylo zřejmé, že z tohoto porušení práva mohou být stíháni.

Zveřejněním *Essays and Reviews* v roce 1860 obhajovalo sedm liberálních duchovních svobodu bádání v náboženských otázkách, přičemž dva ze sedmi autorů byli oficiálně potrestáni arcibiskupem

a biskupy z provincie Canterbury. Odpor k *Essays and Reviews* byl veliký, přes jedenáct tisíc kleriků *Church of England* se připojilo k prohlášení víry, že Bible je Božího původu a peklo existuje. Výsledkem těchto událostí byl synod *Anglican Church in Canada* v roce 1865 a žádost o svolání obecného koncilu Anglikánských církví ke stanovení oficiální formulace víry. Tato myšlenka se ukázala jako neproveditelná, a proto byli zástupci kléru pozváni arcibiskupem z Canterbury do jeho oficiálního sídla *Lambeth Palace* v Londýně.

Od té doby se podobná setkání konala s přibližně desetiletým intervalem. Na první *Lambeth Conference* v roce 1867 se zde setkala 76 biskupů, v roce 1908 jich bylo 242, roku 1920 již 252 biskupů, a v roce 1958 se účastnilo 310 biskupů. Konference nemá výkonnou moc a jejich usnesení nejsou závazná pro Anglikány, ale požívá velké morální prestiže a ukazuje aktuální směry, kam se vyvíjí myšlení a učení anglikánských církví. „*Lambeth Conference je přátelské setkání, svolané osobním pozváním arcibiskupa z Canterbury.*“⁵

Anglikánská politika ekumenismu se odvíjí od *Chicago-Lambeth-Quadrilateral* z roku 1886, které představující oficiální učení a principy Anglikanismu. Jedná se o tato tvrzení: Písmo svaté Starého a Nového Zákona obsahuje vše, co je potřebné ke spáse a je pravidlem a definitivní normou víry; Apoštolské a Nicejské vyznání víry je dostatečným prohlášením křesťanské víry; dvě svátosti nařízené samotným Kristem, jmenovitě křest a *Poslední večeře*,

⁵ RUTT R., *Provincial or Universal?* In: LONGENECKER DWIGHT (ed.). *The Path to Rome*. Herefordshire s. 122.

sloužené s nezměnitelným použitím Kristových slov ustanovení a prvky předepsané Jím samým, jsou nezbytnou částí křesťanského života; historický episkopát, místě přizpůsobený do metod správy lišící se podle potřeb národů a lidí volaných Bohem do jednoty Jeho církve, je rovněž nezbytná část křesťanského života.

Díky těmto článkům se brzy dařilo zahájit diskuze zejména s církvemi s biskupským uspořádáním, zejména s řeckými ortodoxními, a se starokatolíky, se kterými je od r. 1932 sjednáno intercommunio.

Ve vztazích s římskokatolickou církví ve 20. století je nutné zmínit rozhovory v Mechelenu v letech 1921-1926, které ovšem byly spíše neoficiální. Až v r. 1966 navštívil arcibiskup Michael Ramsey oficiálně papeže Pavla VI. a vydali společně deklaraci, aby byl započat seriózní dialog. Přípravná komise vydala v roce 1967 *Maltskou zprávu*, doporučující společné jednání, které by pokrylo jak teologické, tak praktické otázky. Další komise, Anglican-Roman Catholic International Commission, známá podle počátečních písmen jako ARCIC, pracovala ve třech etapách v různém složení. Jejím přičiněním bylo vydáno několik dokumentů, a závěry byly shrnuty ve *The Final Report*, vydané v roce 1982.

V každém státě, kde žijí vedle sebe římskokatolická a anglikánská církev, probíhá praktický ekumenismus v rámci farností, věznic, nemocnic a v jiných skupinách, a byly zde také zakládány (ve spolupráci s biskupskými konferencemi jednotlivých států) místní anglikánsko-římskokatolické výbory známé pod zkratkou ARC; jejich činnost je podmíněna potřebami země, ve které vznikly. V roce 2000 vznikla *Komise pro jednotu a misii*,

známá pod zkratkou IARCCUM, a jejím programem je zejména uvádění dokumentů ARCIC do praxe, zlepšování společné spolupráce a podpora společného misijního úsilí ve větší míře než dosud.

1.2 Geografický vývoj

Anglikanismus vznikl v Anglii, avšak rozšířil se do ostatních zemí britské koruny. Kromě církví, které vznikly přímým založením anglickou vládou, je nutné zmínit také ty, které z anglikánské církve přímo vychází, jsou svobodné a mají episkopální zřízení, díky kterému jsou účastny ekumenických rozhovorů s anglikánskou církví. Jedná se zejména o kongregacionalistické, baptistické, metodistické a presbyteránské církve.

„Anglikanismus byl založen ve Walesu v 16. století anglickou vládou a schůzí waleských biskupů, kteří se dohodli v používání místního jazyka. V 17. a 18. století pluralismus, nepotismus a problémy s rezidencí welšského kléru způsobil velký úpadek anglikanismu a vzestup metodismu, ke kterému náležela většina populace. V roce 1920 byla *Anglican Church of Wales* zrušena.

Anglican Church of Ireland nikdy nebyla obyvatelstvem přijata. Přes oficiální vznik irským parlamentem neměla nikdy větší vliv v duchovních záležitostech. V roce 1871 byla zrušena.

Ve Skotsku anglikánská církev vznikala v letech 1612 a 1638 a opět obnovena byla v roce 1690. Od uvedeného roku *Episcopal Church of Scotland*, po krátkém období omezujícího vlivu díky spojením s Jakobity, prožívá poklidnou existenci a zajímavostí je vlastní úprava *Book of Common Prayer*.

Vstup *Church of England* v 19. století do Indie byl usnadněn díky příznivému vlivu *East India Company*, která byla pod tlakem evangelických misijních snah. Anglikánská diecéze Kalkata byla založena v roce 1814. Ostatní diecéze byly také zakládány, ale nejvyšší autorita zde zůstávala anglickému panovníkovi. V roce 1930 se *Church of England* v Indii stala *Church of India, Burma and Ceylon* s plnou autonomií, avšak plným společenstvím s biskupem v Canterbury. Jakmile se v roce 1947 stala Indie a Pákistán nezávislými zeměmi, jméno Pákistánu bylo přidáno do názvu církve.

V Kanadě spadaly dvě diecéze, Nova Scotia a Newfoundland, pod *Church of England* od roku 1800. Po vytvoření *Horní Kanady* v roce 1791 zde proběhly neúspěšné pokusy o založení anglikánské církve. Energičtí kanadští biskupové církví anglikánského společenství v 19. století poskytovali pro zabezpečení existence kanadské církve misie mezi Indiány a Eskymáky."⁶

Na území USA existuje od roku 1789 autonomní a nezávislá církev, avšak v plném společenství s *Church of England*.⁷ Tato církev, celým názvem *Episkopální církev Spojených států amerických*, se tak jmenuje proto, že „je řízena hierarchií ve víře, že biskupům byla dána tato moc Bohem."⁸

⁶ Srov. MC DERMOTT, E. *Anglicanism*. In: *New Catholic Encyclopedia* 1, s. 525

⁷ Srov. MATZERATH, M. *Anglicanism*. In: *New Catholic Encyclopedia* 1, s. 487

⁸ Srov. NEVINS A. (ed.), *Episcopal Church*. In: *The Maryknoll Catholic Dictionary*, s. 213.

2 PŘESTUPY JEDNOTLIVCŮ PŘED ANGLICANORUM COETIBUS

2.1 Historické pozadí

Přestupy anglikánů do katolické církve nejsou jen fenomén posledních let. Jako příklad z historie může být zmíněn John Henry Newman, který konvertoval do katolické církve v roce 1845 a svým dílem ovlivnil mnoho dalších věřících, kteří následovali jeho příkladu. Obdobím narůstajícího množství lidí přestupujících do katolické církve ve 20. století bylo také například v čase první a druhé světové války. Tento nárůst je zdůvodňován válečným narušením společnosti, jejími změnami v 50. letech a také probíhající poválečnou obnovou *Church of England*. Rekordem byl rok 1959 se 16 250 osobami, avšak již v 60. letech došlo k prudkému poklesu.

Další vlna zájmu o plné začlenění do katolické církve je spojována s *Obecným synodem* z r. 1992, který se těsnou většinou vyslovil pro svěcení žen. Několik tisíc lidí váhajících nad tímto krokem dostalo pádný argument, proč již dále nevyčkávat a jít cestou ke spojení s Římskokatolickou církví. Mezi nimi byli čtyři biskupové, několik set kněží, člen královské rodiny – vévodkyně z Kentu, dva vládní ministři a mnoho laiků.⁹

2.2 Anglo-katolicismus

Zásadní potíží pro mnoho přestupujících z *Church of England* do katolické církve je pojem „anglo-katolík“, který plodí nejasnosti

⁹ Srov. WIDDECOMBE Ann., *Foreword*. In: LONGENECKER D. (ed.). *The Path to Rome*, s. XII.

v mnoha lidech. Mnoho z těch, kteří toužili plně se sjednotit s Římem již v mládí, naráželi na argument ze svého okolí typu „*jsi přece katolík, tak co by sis vymýšlel.*“

„*V Anglii přestup do katolické církve není akt teologický, ale politický.*“¹⁰ Pokusme se nahlédnout do historického kontextu této zkušenosti mnoha konvertitů do katolické církve.

Termín „*anglo-katolík*“ začala pro odlišení od ostatních používat skupina známá jako „*Traktariáni*“ či „*Oxfordské hnutí*“, která se pokoušela znovu obnovit myšlenky a ideály „*High church*“ ze 17. století. Nejznámějšími osobnostmi jsou John Henry Newman, John Keble a Edvard Bouverie Pusey. Typickým rysem jejich práce je obnovení zájmu o starověkou a středověkou církev a pokus nalézt historickou kontinuitu mezi *Church of England* a církví založenou apoštolů. Dílo našlo širokou odezvu v anglikánské církvi a posunulo ji blíže k církvi katolické, ať již pojetím pravd víry, tak liturgie.

V první polovině dvacátého století se *anglo-katolicismus* stal hlavním myšlenkovým proudem v *Church of England*, avšak již po druhé světové válce začíná ztrácet na síle. Čím dál tím více totiž přejímá od katolické církve, zejména v liturgii, což není vždy pozitivně vnímáno. Proto začínají sílit hlasy o oslabení důrazu kladenému na liturgii a více se přiblížit skutečnosti, že *Church of England* sice vychází z katolické církve, ale prošla různými reformami, které ji od ní odlišují.

¹⁰ SYMONDSON A., *Are Anglo-Catholics Catholic?*. In: LONGENECKER D. (ed.). *The Path to Rome*, s. 216.

Druhý vatikánský koncil přinesl reformu liturgie, která i v Anglii byla velmi pozitivně přijata: Velké množství kněží začalo sloužit bohoslužby podle *Alternative Service Book*, což není nic jiného než upravený Římský misál. Pro mnoho lidí tedy skutečně není viditelných rozdílů mezi katolíky a anglikány, navíc ve smíšených manželstvích i děti vlastně neviděly rozdíl, zejména na venkově, kde měly menší možnosti ke srovnávání. II. vatikánský koncil tedy neznamenal změnu jen pro katolickou církev, ale „bylo to revoluční pro celý křesťanský svět, obzvláště pro klid západního křesťanství.“¹¹

2.3 Přijetí do katolické církve

K přijetí do katolické církve se nejčastěji používaly Obřady křesťanské iniciace pro dospělé. O tom, jak přijetí mohlo vypadat, si můžeme udělat obrázek z vyprávění otce Roberta Millera:

„V mém případě jsem docházel na katolickou mši svatou po několik měsíců před tím, než jsem se definitivně rozhodl, ale kněz, který mě přijímal, poukazoval na skutečnost, že pravděpodobně vím více o katolické církvi než on (naše malá skupina s ním diskutovala již před konverzí, jak bychom měli být přijati) a jednoduše připravil přijetí do Církve na večerní mši svaté, poté, co jsem přijal svátost smíření. Nejsem si jist, zda požádal biskupa o dovolení, jak je nutné při přijímání dospělých. Celý systém byl velmi komplikovaný a docela šílený.“¹²

¹¹ SYMONDSON A., *Are Anglo-Catholics Catholic?*. In: LONGENECKER D. (ed.). *The Path to Rome*, s. 221.

¹² MILLER R., *A question about conversion to catholic*. [elektronická pošta]

Na území své diecéze si katoličtí biskupové podmínky k přijímání kněží z anglikánské církve stanovovali sami. Například v arcidiecézi Westminster bylo požadováno studium církevního práva a morální teologie ve večerní škole po dobu šesti měsíců, během kterých je kandidát umístěn ve farnosti, a může se přikročit k jáhenskému svěcení; brzy po něm následuje i svěcení kněžské. Běžně se toto zvládá za jeden rok. Ne ve všech diecézích měli ovšem biskupové takovýto přístup. Otec Robert Miller nám podal své svědectví:

„Po čase, kdy jsem dva roky čekal na zprávu od mé tehdejší diecéze, jsem byl poslán na dva roky do kněžského semináře mé nynější diecéze. Po šesti měsících v semináři jsem byl poslán na nejbližší katolickou univerzitu, abych zde studoval, protože seminář nevěděl, co má se mnou dělat, a nedostal žádné instrukce od diecéze. Po celkově třech letech v kněžském semináři jsem byl poslán do farnosti na další rok. V mé diecézi tedy trvalo čtyři roky, abych byl vysvěcen na kněze.“¹³

Někteří biskupové se o přijímání anglikánů nezajímali; jiní vyžadovali dva roky v kněžském semináři pro svobodné bývalé anglikány, někteří čekali, že přijdou ženatí, kterým byl vyřizován dispens z Říma, aby se mohli zapojit do různých služeb. Církev v jednotlivých případech povolovala dispens od celibátu a kněžské svěcení, avšak bylo zde vyhrazeno, že tito duchovní nemohou působit ve farnosti, ani být jmenováni jako administrátoři či faráři farnosti. Různí biskupové v Anglii či Walesu si ovšem toto vykládali různě: Někteří umisťovali uvedené duchovní do funkcí nemocničních, školních a vězeňských kaplanů, kdy se často

¹³ MILLER R., *A question about conversion to catholic*. [elektronická pošta]

využívá dotace těchto míst státem. Další možností bylo světit na kněze pouze ty, kteří již dosáhli starobního státního zabezpečení. Několik biskupů dalo přednost variantě, kdy sice tito nejsou oficiálně ve farní správě, ale přesto vykonávají většinu činností vlastních farářů. Uvedená varianta ale bývala obyčejně napřed schválena diecézní kněžskou radou.

2.4 Společnosti pomáhající přestupujícím

„Když se služebníci jiných církví chtějí stát katolíky, zpravidla ztrácejí své zaměstnání a obydlí. Tato situace je pro ně daleko horší než například pro ty, na které je nahlíženo jako na přebytečné, neboť se nemohou poohlédnout jednoduše po nové práci. Zkoušejí zahájit novou kariéru, avšak kněží středního věku nejsou téměř vůbec žádaní na trhu práce. Mnoho z nich se chce stát katolickými kněžími. Ne všichni, avšak mnoho z nich, potřebují finanční podporu po dobu několika let, než jsou vysvěceni na kněze.“¹⁴

Nejen potíže finančního rázu čekají ty, kteří chtějí vstoupit do plného společenství s katolickou církví. Pro mnoho z nich to znamená odloučení od rodiny, protože silný proud „anglo-katolicismu“ stírá rozdíly mezi katolickou a anglikánskou církví. Dříve byla velmi častá i ztráta přátel, avšak „nyní lidé otevřeně hovoří o tom, že se chtějí stát katolíky, a když se rozhodnou opustit Church of England, je toto často chápáno pozitivně a otevřeně. V dnešní době, když konvertující klerik je přijat do plného

¹⁴ SANDERS R. *Some notes on the history and work of the Society by the Secretary in Autumn 2013*, s. 5. Information booklet, který mi poslal elektronickou poštou Robin Sanders – sekretář The St Barnabas Society. Plný text je v příloze.

*společenství s katolickou církví nebo je vysvěcen, mnoho jeho anglikánských přátel zůstává přáteli.*¹⁵

Za popsaným pokrokem jistě stojí osobnost kardinála Huma, ale i *The St. Barnabas Society*, která svůj hlavní úkol spatřuje právě v pomoci a integraci duchovním přestupujícím do katolické církve, v součinnosti s biskupy. Svou historii popisuje jako nástupce sdružení „*The Converts*“, které bylo založeno na přímý požadavek papeže Lva XIII. a pomáhalo zejména kněžím, ale později také řeholním sestrám. Svou působnost ohraničuje Britskými ostrovy, a proto jsou lidé, kterým pomáhá, roztroušeni po celé zemi. Tímto je často ztížen osobní kontakt, a tedy účinnost pomoci.

Marcus a Marylin Grodi po své zkušenosti z přestupu do katolické církve popisované jako „*zdánlivá izolace*“ založili v roce 1993 společnost *The Coming Home Network International*. Těžiště činnosti jmenované skupiny je především ve vydávání literatury, pravidelného zpravodaje a ve vstupech do vysílání katolické televize *EWTN*. Poskytuje také kontakty, asistenci a společenství pro ty, kteří chtějí poznat historii Církve, připravit se na cestu do ní či již na této cestě kráčejí. Pro ně nabízí i zdroje, ze kterých mohou čerpat své poznání.

2.5 Vize skupinového přechodu

Proč mnoho lidí, kteří patří mezi *Anglo-katolíky*, zůstávalo v *Church of England* tak dlouho? Pokud pomineme potíže, které obyčejně přestupy zapříčinily a které jsme již vyjmenovali výše, zůstává zde možnost, kterou si představovali někteří anglikáni,

¹⁵ SANDERS R. *Some notes on the history and work of the Society by the Secretary in Autumn 2013*, s. 9.

například kněz Kenneth Noakes: „vize možnosti skupinového přestupu, který by navrátil anglikány k jednotě s hlavním proudem západní Církve s centrem v Římě. Individuální přestupy toto nepodporují. Naším úkolem je zůstat tam, kde jsme; zdůrazňovat, prožívat a bránit naši katolické dědictví spolu s anglikánskými tradicemi.“¹⁶ Tato vize našla své uskutečnění v apoštolské konstituci *Anglicanorum coetibus*.

¹⁶ NOAKES K., *Echoes of Early Church*. In: LONGENECKER Dwight (ed.). *The Path to Rome*. Herefordshire: Gracewing 1999. s. 70.

3 ZÁSADNÍ MOŽNOST SKUPINOVÉHO PŘESTUPU - APOŠTOLSKÁ KONSTITUCE *ANGLICANORUM COETIBUS* A KOMPLEMENTÁRNÍ NORMY Z R. 2009

3.1 Vývoj vedoucí k právní regulaci skupinového přechodu

Počty jednotlivých žádostí o přestup věřících stále vzrůstaly a bylo jasné, že model jednotlivých přestupů není dostačující. V Církvi byly postupně zavedeny možnosti přestupu skupin anglikánů se zachováním jejich liturgické tradice; například v USA již od roku 1980 na základě dokumentu Jana Pavla II. *Pastoral Provision* existovaly „*farnosti latinské církve, které si zachovaly prvky anglikánské liturgie v bohoslužbách, zatímco zbytek byl plně katolický.*“¹⁷ Avšak ani tento model se neukázal jako dostatečný. Potíží byla také nesjednocenost biskupů v přístupu ke konvertitům: „*Jestliže jsi byl před konverzí anglikánským biskupem, je fascinující, jak rychle se mohlo přistoupit ke kněžskému svěcení pod podmínkou a udělení titulu monsignora, bez jáhenského svěcení (pravidlo Jana Pavla II., což se zdálo teologům poněkud pokřivené), zatímco zbytek z nás musel projít celou cestou iniciačních svátostí.*“¹⁸

V některých situacích ani nebylo možné působit v diecézích, na jejímž území bývalí anglikáni působili jako faráři anglikánských farností, a to čistě díky nezájmu biskupa. Mnoho anglikánů proto žádalo vznik vlastní struktury v rámci katolické církve, nejčastěji v podobě personální prelatury.

¹⁷ DOE N., *The Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus: An Anglican Juridical Perspective*. In: *Ecclesiastical Law Journal* č. 12 (2010) s. 309.

¹⁸ MILLER R., *A question about conversion to catholic*. [elektronická pošta]

3.2 Apoštolská konstituce *Anglicanorum coetibus* a komplementární normy

V Římě 4. listopadu 2009 papež Benedikt XVI. schválil vydání apoštolské konstituce *Anglicanorum coetibus*; společně s ní i příslušných komplementárních norem. Tento dokument vyslyšel prosby anglikánů¹⁹ a poskytuje základní normy pro zřízení a život osobního ordinariátu pro anglikánské věřící, jednotlivce či v rámci svého církevního společenství, kteří si přejí vstoupit do plného společenství s katolickou církví.

„Zřízením ordinariátu byla pověřena Kongregace pro nauku víry, neboť tato apoštolská konstituce je plodem dlouhého procesu, během kterého muselo být řešeno mnoho doktrinálních otázek.“²⁰

¹⁹ BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, In: ACTA ČBK, č. 5, s. 25

²⁰ GHIRLANDA G., *Význam apoštolské konstituce Anglicanorum coetibus*. In: *Salve*, ročník 22 (2012) č. 3 s. 63.

4 CHARAKTER PERSONÁLNÍCH ORDINARIÁTŮ

V této kapitole se budeme zabývat ekleziálně podstatnými skutečnostmi – povahou ordinariátů, zachováním anglikánské tradice, členy ordinariátu, ordinářem a klérem ordinariátu.

4.1 Povaha ordinariátů

„Každý ordinariát je ipso iure veřejnou právnickou osobou.“²¹ O těchto právnických osobách pojednává kánon 114 CIC. Ordinariáty jako personální právnické osoby zahrnují jak kleriky, tak laiky. Právnická osoba má trvalý charakter, zaniká buď zákonným zrušením příslušným přestaveným, nebo nevyvíjením činnosti po dobu sta let. *„Druhá možnost může nastat, jestliže ordinariát se nebude uskutečňovat v přijímání a svátostné iniciaci svých členů. Eventuální zrušení může nastat vlastním formálním zrušením z různých důvodů, například, pokud by Svatý stolec rozhodl jej nahradit odlišnou strukturou, například personální diecézí vedenou diecézním biskupem (dle kán. 372 § 2).“²²* Ordinariát přitom není žádná nová struktura, ale vychází z pojetí, které vzniklo již dříve: *„Možnost zřízení takového osobního ordinariátu nevytváří novou strukturu v rámci současného kanonického práva, jako spíše využívá stávající struktury osobních ordinariátů původně určených pro pastorační péči členů ozbrojených sil, jak stanovuje apoštolská konstituce Jana Pavla II. *Spirituali militum curae* z 21. dubna 1986.“²³*

²¹ BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, č. I § 3. In: ACTA ČBK, č. 5, s. 26.

²² HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 392.

²³ GHIRLANDA G., *Význam apoštolské konstituce Anglicanorum coetibus*. In: *Salve*, ročník 22 (2012) č. 3 s. 63.

Z citovaného vyjádření vyplývá, že pojem „personální ordinariát“ není produktem CIC. Nicméně kanonické právo dovoluje vytvoření struktur specificky uzpůsobených duchovnímu dobru věřících a stejně jako vojenské ordinariáty jsou tyto v rámci jurisdikce podobné diecézím. Srovnáním ordinariátů pro členy ozbrojených sil a bývalé anglikány zjistíme, že zatímco kněží prvně jmenovaného spadají pod vojenské kaplany a tito pod jurisdikci svého ordináře, což bývá vojenský biskup, ale nejsou zde inkardinováni, členové ordinariátů vytvořených pro bývalé anglikány náleží pod svého ordináře a jsou v ordinariát včleněni. Územní vymezení osobních ordinariátů je v rámci územních hranic určité biskupské konference²⁴ a je možné zde zřídit i více ordinariátů. Vznik každého musí být projednán s příslušnou biskupskou konferencí. Ještě je možné dodat, že v anglikánských církvích princip struktury, která není vymezena teritoriálně, také není nic neznámého; používá se například u vojenských kaplanů.

Pojetí personálních ordinariátů tedy nevyužívá možnosti vytvoření osobní prelatury, ani nemohou být považovány za partikulární církve v plném společenství s katolickou církví po vzoru orientálních společenství uznávající autoritu nástupce sv. Petra, „*neboť anglikánské liturgické, duchovní a pastorační dědictví je zvláštní realitou v rámci latinské církve.*“²⁵

Nabízí se tedy otázka, proč nebylo využito právě možnosti osobní prelatury, požadované některými skupinami anglikánů. Podle

²⁴ Na území Velké Británie je vytvořen v teritoriální hranici biskupské konference Anglie a Walesu.

²⁵ GHIRLANDA G., *Význam apoštolské konstituce Anglicanorum coetibus*. In: *Salve*, ročník 22 (2012) č. 3 s. 63.

V konstituci *Anglicanorum coetibus* se nevyskytuje žádná poznámka o právní tradici *Church of England*, ačkoli je respektována synodální tradice anglikánských církví, projevující se ve formě existence správní rady, která navrhuje tři kandidáty na ordináře, který je potom jmenován papežem, a dále plní funkci kněžské rady a sboru konzultorů dle CIC. Zajímavé je to zvláště v kontextu existence a práce komise *The Colloquium of Anglican and Roman Catholic Canon Lawyers* vzniklé v roce 1999, která srovnávala právní systém církví anglikánského společenství a římskokatolické církve, a „objevila velmi výraznou jednotu mezi těmito dvěma tradicemi.“²⁹ Jeden z důvodů, proč tomu tak je, je jistá roztržitost právního systému církví v anglikánském společenství: Je zde 44 církví, které jsou autonomní, a každá má svůj vlastní systém. O společném právním základu lze mluvit až od roku 2008, kdy byl na *Lambeth Conference* zveřejněn *The Principles of Canon Law Common to the Churches of the Anglican Communion*, ukazující na jednotu základních právních principů napříč církvemi anglikánského společenství. Jmenovaný dokument ovšem nemá jurisdikční závaznost jako například CIC či CCEO katolické církve. Množství a závaznost právních předpisů katolické církve oproti jednoduchosti *principů*³⁰ anglikánských církví, důraz na kněžstvo, což laikům velmi významně podílejícím se na řízení anglikánských církví může vytvářet obavy, mohou být další důvody, proč právo nedostalo více prostoru v apoštolské konstituci *Anglicanorum coetibus*.

²⁹ DOE N., *The Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus: An Anglican Juridical Perspective*. In: *Ecclesiastical Law Journal* č. 12 (2010) s. 315

³⁰ Anglikánské právo své normy dělí do *principles*, což v této práci překládáme jako *principy* a zvýrazňujeme kurzívou.

Pro přestupující do ordinariátu z anglikánských církví čeká několik těžkostí: Mnoho anglikánských církví má ve svých stanovách nařízeno, že věřící musí třikrát za rok jít ke svatému přijímání, jinak jsou z církve vyloučeni. To se může věřícímu stát i při veřejném pohoršení, což je například přestup biskupa do ordinariátu. Některé při těchto skutcích vyžadují peněžitou náhradu církvi. Stav věřícího upadlého v některý z trestů při přestupu do ordinariátu není nikde v *Anglicanorum coetibus* zmiňován, avšak, může být zdrojem potíží při komunikaci s církvemi v anglikánském společenství. Ne vždy ovšem právo předepisuje takovéto tresty – například všichni lidé sídlící na území farnosti *Church of England*, věřící či nikoli, mají právo ve farním kostele navštěvovat veřejné bohoslužby, mít zde sňatek a pohřeb.

Méně přehledná situace anglikánských církví panuje v možnostech sdílení užívání kostelů: mnoho je jich vlastněno diecézí či provincií, která ovšem nařizuje zvláštní podmínky pro užívání, často zamezující využívání jinými církvemi. Chrámy ovšem mohou být vlastněny státem a z anglického světského práva svěřeny do užívání *Church of England*, a nebývá potom potíží tyto smlouvy rozšířit i o katolickou církev. Pokud kostel vlastní přímo *Church of England*, je možný vznik úmluvy umožňující využívání i jinými církvemi, avšak musí zde být vyjádření biskupa diecéze, jeho ekonomické rady, pastorační rady farnosti, kam kostel teritoriálně patří, a také musí být věc oznámena diecézní pastorační radě.

4.3 Členové ordinariátu

*„Ordinariát je tvořen věřícími laiky, duchovními a členy společností zasvěceného života či společností apoštolského života, kteří původně patřili do anglikánského společenství a nyní jsou v plném společenství s katolickou církví, anebo přijímají iniciační svátosti v jurisdikci samotného ordinariátu.“*³¹ Ordinariát se tedy skládá z věřících všech stavů, ten, který by chtěl vstoupit do ordinariátu, musí být členem anglikánského společenství, a svou žádost vyjádřit písemně. Proces přijímání do katolické církve zpřesňují komplementární normy, zde zmíníme, že věřící je do ordinariátu přijat *ipso iure* přijetím iniciačních svátostí. Toto ovšem znamená, že každý věřící skutečně za autentické vyjádření své víry považuje Katechismus katolické církve.³²

*„Tato formulace je zdroj skutečného neklidu těm, kdo chtějí důkladně rozumět tomu, co budou vyznávat; avšak není nutné, aby ti, kteří se chtějí stát katolíky, důvěrně znali veškerý obsah katechismu.“*³³

Každý je totiž na jiné úrovni duchovní vyspělosti, které má být přizpůsobeno i samotné uvedení do křesťanského života.³⁴ Připojení se k ordinariátu předepsaným způsobem je tedy spíše „veřejný projev osobního rozhodnutí přijmout víru katolické církve, bez

³¹ BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, č. I § 4. In: ACTA ČBK, č. 5, s. 26 a 27.

³² Srov. BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, č. II. In: ACTA ČBK, č. 5, s. 27.

³³ HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 394.

³⁴ Srov. *Uvedení do křesťanského života*, s. 17 č. 5

ohledu na rozsah své věroučné znalosti."³⁵ Věřící mají být po vykonaném vyznání víry a po přijetí iniciačních svátostí přijati do ordinariátního registru, při zachování ustanovení o neopakovatelnosti křtu, biřmování a svěcení, které vtiskují neopakovatelné znamení. Jelikož o kněžském svěcení víme, že bylo uděleno neplatně,³⁶ musí být uděleno znovu, v tomto případě absolutně, neboť je zde jistota neplatného udělení (srov. kán. 845 CIC). Zde se objevuje změna v komplementárních normách z roku 2013³⁷, kdy byl vložen do čl. 5 § 2, a dosavadní § 2 byl přečíslován na § 3. Tato změna nebyla nijak věhlasně zveřejněna, a nadto na internetové adrese Apoštolského stolce je obsažena pouze italském a anglickém znění. „*Věřící, který byl pokřtěn v katolické církvi, ale nepřijal všechny svátosti křesťanské iniciace, a později se navrátil vírou a praxí do Církve jako výsledek evangelizační činnosti ordinariátu, může být přijat mezi věřící ordinariátu a přijmout svátost biřmování či Eucharistie nebo obou.*“³⁸ Tato úprava tedy mění možnosti přestupu věřících, kteří byli pokřtění jako katolíci, protože článku V. § 1 se píše:

³⁵ HUELS, John M. *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009) s. 394

³⁶ Josef Pejška uvádí, že o neplatnosti svěcení rozhodl Lev XIII. v apoštolské konstituci *Apostolicae Curae* ze dne 13. 9. 1896. Srov. PEJŠKA J., *Církevní právo II*, s. 4.

³⁷ Srov. *Complementary Norms for the Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus*. Dostupné z http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20091104_norme-anglicanorum-coetibus_en.html

³⁸ Srov. *Complementary Norms for the Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus*. Dostupné z http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20091104_norme-anglicanorum-coetibus_en.html

„Ti, kteří byli v minulosti pokřtěni jako katolíci mimo ordinariát, nemohou být do něho řádně přijati jako členové, ledaže by byli spjati s rodinou patřící do ordinariátu, například sňatkem s bývalým anglikánem.“³⁹

Situace tedy vypadá tak, že ten, kdo byl pokřtěn jako katolík, může být přijat do ordinariátu pouze v případě, kdy nepřijal ostatní iniciační svátosti. Nad toto je postaveno pravidlo, kterým je zabráněno rozdělení rodin do různých struktur.

4.4 Ordinář

Personální ordinariát je vložen do pastýřské péče ordináři. Musí to být biskup či kněz. Jelikož jej jmenuje papež, může jej papež ze spravedlivého důvodu odvolat (kán. 193 § 3 CIC) a může se také sám zříci úřadu (kán 189 CIC). Zatímco místní biskup má pravomoc nad duchovními a laiky, kteří bydlí trvale či dočasně na území jeho diecéze (kán. 107; 383 CIC), ordinář osobního ordinariátu uplatňuje své kompetence nad všemi, kteří patří do ordinariátu, ať již přebývají na území biskupské konference, kde je ordinariát ustanoven, či ne. Ordinář by měl vykonávat svou službu společně s místním diecézním biskupem a je členem biskupské konference. *„Má všechna práva jako ostatní členové kromě těch, které jsou zakázány samotným právem nebo stanovami biskupské konference.“⁴⁰*

³⁹ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Komplementární normy kongregace pro nauku víry k apoštolské konstituci Anglicanorum coetibus*, čl. 5 § 1. In: ACTA ČBK, č. 5, s. 32.

⁴⁰ HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 402

Rozdíly mezi vojenským a personálním ordinariátem nám více vyniknou při porovnání pravomocí ordinářů. V případě vojenských ordinariátů to bývá většinou biskup, který je vázán závazky náležející diecézním biskupům a také požívá jejich práva, pokud to není vyloučeno předpisem, z podstaty věci, či jejich osobním statutem.⁴¹ Zatímco tedy „vojenskému biskupovi“ „přísluší v jemu svěřené diecézi veškerá řádná, vlastní a bezprostřední moc, kterou vyžaduje výkon jeho pastýřského úřadu,“ (kán. 381 CIC) ordináři personálního ordinariátu náleží pouze zástupná moc, kterou vykonává jménem papeže. Nemá také „všechnu moc náležející diecéznímu biskupovi nebo generálnímu vikáři či biskupskému vikáři, protože není místním ordinářem.“⁴² Jestliže je tedy ordinariát „právně připodobněn diecézi,“⁴³ neznamená to automaticky, že jeho představený má stejnou moc jako diecézní biskup. Ordinář nemá vlastní výkonnou moc (*potestas propria*), ale zástupnou (*potestas vicaria*), avšak díky tomu, že může vydávat obecné prováděcí předpisy dle CIC kán. 31 - 33, není toto omezení příliš podstatné. Jediná potíž by nastala při zneužití obyčeje, který by musel být zakázán kompetentním zákonodárcem, což je místní biskup; v případě, kdy by byl obyčej pozorován i na území jiných diecézí, tak i tamějšími biskupy či Svatým stolcem.

Oproti diecéznímu biskupovi, který potřebuje k založení nového institutu zasvěceného života nebo společnosti apoštolského života pouze *projednání* s Apoštolským stolcem (viz kán. 579, 732 CIC),

⁴¹ Srov. JAN PAVEL II. *Spirituali militum curae*. II. § 1

⁴² HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 400

⁴³ BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, č. I § 3. In: *ACTA ČBK*, č. 5, s. 26.

ordinář personálního ordinariátu musí mít *souhlas* Apoštolského stolce. Tyto instituty a společnosti mohou, na základě oboustranného souhlasu, být podřízeny personálnímu ordináři. Pokud tomu tak je, dostává pro tyto skupiny stejná práva a povinnosti, jaké má diecézní biskup. Tedy možnosti zrušení společností, schválení základní listiny neboli stanov a projednávání závažných věcí přesahujících moc vlastních představených společnosti, právo zvláštní péče o ni včetně práva vizitace a vstupu do klauzury ze spravedlivého důvodu, předsedat volbě představeného, znát ekonomické poměry řeholního domu, udělit povolení prodloužení exklaustrace delší než tři roky, vystoupení ze společnosti členu za trvání jeho slibů (srov. kán. 585, 587 § 2, 594, 595, 625 § 2, 628 § 2, 637, 638 § 4, 667 § 4, 678, 686 § 1, 688 § 2, 691 § 2, 727 § 2, 732, 734, 738 § 2).

Ordinář má povinnost ustanovit ekonomickou radu, správní radu a pastorační radu, o tomto bude pojednáno v následující kapitole. Dále je nutné dostavit se každých pět let na návštěvu *ad limina Apostolorum* do Říma. K povinnostem ordináře patří i zajistit odpovídající odměnu duchovním inkardinovaným do ordinariátu a postarat se o jejich sociální pojištění.

Ordinariát není svět sám pro sebe, ale „*je podřízen Kongregaci pro nauku víry a udržuje těsné vztahy se všemi římskými dikasteriemi v souladu s jejich kompetencemi.*“⁴⁴ Dále se řídí směrnicemi národní biskupské konference, nakolik jsou slučitelné s normami *Anglicanorum coetibus*. Ordinář má také dbát na to, aby

⁴⁴ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Komplementární normy kongregace pro nauku víry k apoštolské konstituci Anglicanorum coetibus*, čl. 1. In: ACTA ČBK, č. 5, s. 31.

byly udržovány úzké svazky s biskupem diecéze a koordinovat činnost svou a svých kněží s jejím pastoračním plánem. Totéž platí pro práci laiků, členů společností zasvěceného života a společností apoštolského života, kteří jsou při pastoračních a farních aktivitách podřízeni místnímu faráři či biskupovi, kteří své pravomoci vykonávají společně s ordinářem a farářem ordinariátu.

4.5 Klérus ordinariátu

Ti, kteří vykonávali službu jáhnů, kněží nebo biskupů v anglikánském společenství, mohou být přijati jako kandidáti kněžství, pokud jim nebrání překážky či iregularity; zde se odkazuje na kánony 1026 - 1032, 1040 - 1049 CIC. Pro neženaté duchovní platí normy celibátu podle kánonu 277 CIC. Ženatí anglikánští duchovní mohou být vysvěceni na katolické kněze za trvání manželství a povoláni do duchovní správy.⁴⁵ Toto ovšem platí jen pro ty, kteří byli ženatí v době, kdy byli nekatolickými duchovními.

V římskokatolické církvi existuje možnost vysvětit ženatého muže pouze na trvalého jáhna (CIC 1037;1042 § 1) a ordinariát má navazovat na stejnou tradici. Může zde ovšem nastat i jiná situace: *„může podle objektivních kritérií schválených Apoštolským stolcem předložit papeži žádost, aby v jednotlivých případech připustil k přijetí kněžského svěcení i ženaté muže, a udělil tak derogaci kán. 277, § 1.“*⁴⁶ Výjimka tedy přináší možnost světit na kněze i ženaté muže, kteří nebyli před přijetím do plného společenství katolické církve anglikánskými duchovními. Do ordinariátu jsou

⁴⁵ Srov. PAVEL VI., *Sacerdotalis Coelibatus*, č. 42.

⁴⁶ BENEDIKT XVI., *Apoštolská konstituce Anglicanorum coetibus* (4. 11. 2009). In: ACTA České biskupské konference. Ročník 2010, číslo 5, s. 28. Bez ISSN

duchovní inkardinování jáhenským svěcením (srov. Kán. 266 CIC). Zajímavostí zůstává, že v citovaném kánonu není ani slovo o personálních ordinariátech.

Formace kněží a seminaristů by měla být zejména v oblasti pastorační a naukové pospolu s diecézními bohoslovci. Avšak měl by být brán zřetel na jejich zvláštní potřeby – buď v samostatných seminářích, nebo formačních domech spojených s existujícími katolickými teologickými fakultami. V komplementárních normách je stanoveno, že formace by se měla realizovat podle vlastní *Ratio institutionis sacerdotalis* schválené Apoštolským stolcem a každý formační dům má mít pravidla schválená ordinářem dle kán. 242 CIC. Seminaristou se může stát pouze ten, kdo pochází z farnosti ordinariátu nebo bývalý anglikán, který vstoupil do plného společenství s katolickou církví. Přes nepopiratelné vědomí vlastní identity a samostatnosti je zde jasně vidět důraz kladený na jednotu s celou Církví. K tradici katolické církve patří jednotný pohled na požadavky a výchovu kandidátů kněžství, v církvích anglikánského společenství si toto určuje každá sama. Jediným jednotícím prvkem v nařízeních je požadavek na pečlivé ověření vhodnosti kandidáta.

Komplementární normy rozšiřují povinnosti ordináře, který musí získat souhlas správní rady k připuštění kandidátů k přijetí svátosti svěcení. Je zde také upřesněn proces zkoumání, který je podmínkou pro vysvěcení ženatého muže na kněze: Má být založen na „objektivních kritériích a potřebách ordinariátu“.⁴⁷ Kritéria jsou

⁴⁷ KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Komplementární normy kongregace pro nauku víry k apoštolské konstituci Anglicanorum coetibus*, čl. 6 § 1. In: ACTA ČBK, č. 5, s. 32.

stanovena ordinariátem po konzultaci s místní biskupskou konferencí a schválena Apoštolským stolcem. Dále je zde zpřesněno, že anglikánští duchovní nemohou být vysvěceni v ordinariátu, pokud nastala některá z těchto skutečností: nacházejí se v neregulární manželské situaci nebo byli vysvěceni na kněze v katolické církvi, ale potom přilnuli k anglikánskému společenství. Tito nemohou být připuštěni k výkonu posvátné služby v ordinariátu.

*„Svěcení ženatých mužů na biskupy je vyloučeno, jak je to v souladu s celou tradicí latinského obřadu, stejně jako s tradicí orientálních církví.“*⁴⁸ Bývalý anglikánský biskup, který je ženatý, ale může být jmenován ordinářem; v tomto případě by byl vysvěcen na kněze a vykonával by svou službu s plnou jurisdikční autoritou. Zvláštní pozici bývalých anglikánských biskupů ukazuje i možnost pozvání k účasti na zasedáních biskupské konference příslušného území stejným způsobem, jakým jsou zváni emeritní biskupové; ačkoli podle kán. 450 nejsou členy biskupské konference. Tu tvoří všichni diecézní biskupové a jim na roveň postavení z území, biskupové nástupci, pomocní biskupové a ostatní titulární biskupové, kteří jsou pověřeni zvláštními úkoly biskupskou konferencí či Apoštolským stolcem. Navíc, jestliže jsou v katolické církvi jen svěceni na kněze, nejsou podle práva biskupy. Přesto mohou mohou požádat Apoštolský stolec o povolení užívat biskupské insignie. Jejich rolí také může být pomoc ordináři ve správě ordinariátu.

⁴⁸ GHIRLANDA G., *Význam apoštolské konstituce Anglicanorum coetibus*. In: *Salve*, ročník 22 (2012) č. 3 s.65

4.6 Sídlo ordinariátu a hlavní kostel

Podle *Anglicanorum coetibus* dekret o vzniku ordinariátu také určí sídlo a – pokud to považuje za vhodné – i hlavní kostel. Avšak v tomto případě tomu tak není, pouze je zde zmíněno, že toto bude oznámeno ordinářem po konzultaci s kongregací pro nauku víry a biskupskou konferencí Anglie a Walesu. V materiálech vydaných ordinariátem se dozvíme, že za hlavní kostel je určen chrám Nanebevzetí Panny Marie na Warwick Street v Londýně, a byl dán do užití ordinariátu v roce 2013 o Velikonocích.⁴⁹

4.7 Farnosti

Osobní ordinariáty jsou struktury, které jsou sice vymezeny v hranicích biskupských konferencí, ale nejsou na území přímo závislé. Sdružují věřící, kteří nepatří do teritoriálních farností, a pro zajištění pastorační péče lze u nich použít možnosti osobní farnosti, dle kán. 518 CIC.

Založení osobních farností je podmíněno souhlasem Apoštolského stolce, dodržením norem práva a vyslechnutím mínění místního diecézního biskupa. Jak místní biskup, tak ordinář, musí vznik farnosti projednat se svou správní radou (kán. 515 § 2 CIC). „*Toto je nutné, zejména, aby se zabránilo jakémukoli možnému konfliktu práva teritoriální farnosti, které náleží kostel, kde je personální farnost situována.*“⁵⁰ Tam, kde není zřízena osobní farnost a je nutné zabezpečit pastorační péči o věřící, může ordinář po

⁴⁹ Srov. *About the Parish*. Dostupné na: <http://parish.rcdow.org.uk/warwickstreet/about-the-parish/>

⁵⁰ HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 409.

vyslechnutí názoru diecézního biskupa zřídit kvazifarnost. Jedná se o určité společenství věřících svěřené knězi, které zatím nebylo ustanoveno jako farnost a je farnosti postaveno naroveň (srov. Kán. 516 CIC). Výhoda popsaného způsobu péče o věřící je zřejmá – postačí vyjádření biskupa, není nutné žádat o souhlas Apoštolský stolec.

5 DŮRAZ NA ZACHOVÁNÍ SYNODÁLNÍHO PRVKU - GRÉMIA V PERSONÁLNÍCH ORDINARIÁTECH PRO BÝVALÉ ANGLIKÁNY

5.1 Správní rada

Správní rada pomáhá ordináři při řízení ordinariátu. Její stanovy musí být schváleny ordinářem a potvrzeny Apoštolským stolcem. Ordinář potřebuje souhlas správní rady pro připuštění kandidáta kněžství k přijetí svátosti svěcení, při zřízení nebo zrušení osobní farnosti, zřízení nebo zrušení formačního domu a schválení formačního programu. Správní rada má rozhodující hlas při určení trojice jmen kandidátů pro jmenování ordináře, vypracování návrhů změn v komplementárních normách, což musí schválit Apoštolský stolec, a při redakci stanov správní rady, pastorační rady a pravidel formačních domů.

Správní rada se skládá nejméně ze šesti kněží, a má stejná práva a povinnosti jako kněžská rada a sbor poradců, které jsou ale tvořeny výhradně kněžími.⁵¹ „Členství v správní radě není omezeno jen na kněze, ale upraveno podle vlastních stanov ordinariátu.“⁵² Polovina členů je volena kněžími ordinariátu, „oproti anglikánské tradici správní rady zde není ustanovený žádný laický člen.“⁵³ V současné době správní radu ordinariátu na území biskupské

⁵¹ Srov. KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Komplementární normy kongregace pro nauku víry k apoštolské konstituci Anglicanorum coetibus*, čl. 12. In: *ACTA ČBK*, č. 5, s. 35.

⁵² HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 410

⁵³ JEREMY A., *Apostolic Constitution 'Anglicanorum coetibus' and the personal ordinariate of our Lady of Walsingham*. In: *Cristianesimo nella storia* 32, 2 (2011), s. 429.

konference Anglie a Walesu tvoří šest kněží.⁵⁴ Přitom zapojení laiků ve správě církve je typickým prvkem, projevujícím se ve všech církvích anglikánského společenství, zatímco v katolické církvi je možná pouze spolupráce na jejím výkonu s nositeli řídicí moci definovaná kán. 129 § 2 CIC.

Proto by bylo také možné do správní rady laiky jmenovat, jak je to zvykem v anglikánské církvi, a jak by to i odpovídalo tradici. Samotná instituce správní rady i vymezení jejího poslání zvláště silně vychází z anglikánské tradice, aniž ji však přebírá v plnosti. V *Church of England* jí nejvíce odpovídá Diecézní synod, který zahrnuje *House of Bishops*, *House of Clergy* a *House of Laity*, a všechny tři tyto prvky musí souhlasit s rozhodnutím, které chce Diecézní synod ustanovit. Cílem je tedy lepší obeznámenost se změnami, které mají být provedeny a uvedeny v praxi. Další činností je kontrola a schvalování rozpočtu diecéze a sledování toku financí. „V tomto srovnání můžeme vidět, že zapojení správní rady v řízení ordinariátu je více omezeno.“⁵⁵ V pojetí ordinariátu přejímá starost o finance ekonomická rada.

5.2 Ekonomická rada

Stejně jako v diecézi, je její ustanovení povinné. Předsedá jí biskup či jeho zmocněnec, členové jsou jmenováni na pět let a mohou být znovu jmenováni na další pětiletí (srov. kán. 492 CIC). Sestává se nejméně ze tří členů, kteří musejí být opravdu zkušení

⁵⁴ Srov. *Governing Council*. Dostupné na: http://www.ordinariate.org.uk/organisation/governing_council.html

⁵⁵ JEREMY A., *Apostolic Constitution 'Anglicanorum coetibus' and the personal ordinariate of our Lady of Walsingham*. In: *Cristianesimo nella storia* 32, 2 (2011), s. 432.

ve světském právu a v ekonomii, ovšem „není požadováno, aby všichni byli členové ordinariátu, ale musejí být pokřtěni.“⁵⁶ V kánonu 494 CIC je formulován požadavek na jmenování ekonoma, avšak vyjádření k tomuto požadavku na oficiálních stránkách ordinariátu k uvedenému kánonu hovoří následovně: „*Tímto je myšleno, že personální ordinariát Our Lady of Walsingham po ustanovení správní rady určí také ekonomickou radu a po konzultaci se správní radou a ekonomickou radou bude jmenován také ekonom.*“⁵⁷ Činností ekonoma je spravovat majetek diecéze podle rozpočtu daného ekonomickou radou a hradit výdaje ze stanovených příjmů (srov. kán. 494 § 3 CIC).

5.3 Pastorační rada

V diecézích se ustanovení pastorační rady pouze doporučuje, jestliže to vyžadují pastorační okolnosti, a obvyklou náplní činnosti pak je pod vedením biskupa zkoumat, projednávat a předkládat praktické závěry o všem, co se vztahuje k pastorační činnosti v diecézi (srov. Kán. 511 CIC).

„*Pro podporu spolupráce s věřícími v ordinariátu musí být ustanovena pastorační rada.*“⁵⁸ Po členech se žádá být v plném společenství s katolickou církví, pokud není jinak určeno stanovami, ve kterých je také specifikována délka funkčního období členů.

⁵⁶ HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 412.

⁵⁷ Srov. *Curia - Finance Committee*. Dostupné na: http://www.ordinariate.org.uk/organisation/curia_finance.html

⁵⁸ BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, č. X § 4. In: *ACTA ČBK*, č. 5, s. 29.

Pastorační rada by měla být svolána nejméně jednou za rok, pokud stanovy neurčují jinak, měli by v ní být jmenováni pouze křesťané vynikající pevnou vírou, moudrostí a dobrými mravy, a má jen poradní hlas (srov. kán. 512 až 514). Předsedá jí ordinář. O praktické funkci rady v personálním ordinariátu *Our Lady of Walsingham* v době psaní této práce neexistovaly žádné podrobnosti, neboť pastorační rada nebyla založena.⁵⁹

5.4 Soud

Dokud ordinariát neustanoví vlastní soud, k případným soudním kauzám je kompetentní diecézní soud, na jejímž území má jedna ze stran domicil. Pokud ordinariáty v budoucnu stanoví své soudy, odvolací soud bude určen ordinariátem a schválen Apoštolským stolcem.⁶⁰

5.5 Kurie

Ordinariátní kurie se skládá z osob a zařízení, které mají pomáhat ordináři při vedení pastorační činnosti, výkonu správy a ostatních činnostech. Její činnost upravují kánony 469 – 474 CIC. V případě ordinariátů se v archivu ukládají i psaná vyjádření vůle o vstup do plného společenství s katolickou církví. Toto vyjádření je ze samé podstaty právním aktem a vztahují se na něj podmínky pro platnost právního jednání v kánonech 124 – 126 CIC. *„Může být vhodné zaslat kopii tohoto dokumentu místnímu faráři; což může být vyžadováno partikulárním právem.“*⁶¹

⁵⁹ Srov. *Pastoral Council*. Dostupné na: http://www.ordinariate.org.uk/organisation/pastoral_council.html

⁶⁰ BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, č. XII. In: *ACTA ČBK*, č. 5, s. 29.

6 ZŘÍZENÍ PERSONÁLNÍCH ORDINARIÁTŮ

Na základě apoštolské konstituce *Anglicanorum coetibus* a komplementárních norem byly zatím zřízeny tři osobní ordinariáty.

6.1 Ordinariát na území biskupské konference Anglie a Walesu

První vznikl na území biskupské konference Anglie a Walesu dne 15. ledna 2011. Dřívější anglikánští biskupové Andrew Burnham, John Broadhurst a Keith Newton byli vysvěceni na katolické kněze a posledně jmenovaný byl papežem jmenován za prvního ordináře.⁶²

V dekretu o založení ordinariátu se dočteme, že ordinariát byl zřízen Apoštolským stolcem po konzultaci s biskupskou konferencí Anglie a Walesu, protože „byly přijaty žádosti od velkého množství anglikánských věřících“.⁶³ Ovšem o jaké množství věřících šlo? Můžeme si udělat představu z počtu asi 60 kněží a 900 věřících z anglikánských společenství, kteří přestoupili do katolické církve v roce 2011 o Velikonocích, tedy několik měsíců po vzniku ordinariátu.⁶⁴

⁶¹ HUELS J., *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009), s. 410.

⁶² Srov. KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Ordinariatus personalis Our Lady of Walsingham Angliae et Cambriae decretum* (15. 1. 2011) In: *Acta Apostolicae Sedis* CIII [2011] s. 133.

⁶³ Srov. KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham*. In: *Acta Apostolicae Sedis* CIII [2011] s. 129.

⁶⁴ Srov. GHIRLANDA G., *Význam apoštolské konstituce Anglicanorum coetibus*. In: *Salve*, ročník 22 (2012) č. 3 s. 65.

Pohledem do jeho dekretu o vzniku zjistíme obsahovou podobnost s apoštolskou konstitucí *Anglicanorum coetibus* a komplementárními normami. V této části se zaměříme pouze na prvky, které zpřesňují původní text konstituce či komplementárních norem.

V prvním bodě se opakují nám již známé věci o právní pozici ordinariátu. Je zde také zmíněno, že do ordinariátu patří věřící všech stavů a životních situací, kteří původně náleželi k anglikánskému společenství a nyní jsou v plném společenství s katolickou církví; nebo obdrželi iniciační svátosti již v ordinariátu, či byli přijati, neboť část jejich rodiny spadá pod ordinariát.

Druhý bod hovoří o ordináři, který je jmenován papežem a jemu jsou svěřeni věřící ordinariátu. K tomu obdržel všechna práva a povinnosti specifikované v *Anglicanorum coetibus* a Komplementárních normách, jakož i v následných předpisech.

Třetí bod hovoří o programech, které budou připravovány pro ty, kteří přestupují do ordinariátu. Jejich povinností je svou touhu projevit písemně,⁶⁵ ale ordinariát pro ně připraví programy o vhodné délce, aby byli schopni věrně se držet učení víry, které je reprezentováno katechismem.⁶⁶

Ve čtvrtém bodě se dočteme o programech vzdělávání pro bývalé anglikánské kněze, kteří nyní touží sloužit v katolické církvi.

⁶⁵ Srov. BENEDIKT XVI., *Anglicanorum coetibus*, č. IX. In: *ACTA ČBK*, č. 5, s. 29.

⁶⁶ Srov. KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham*, č. 3. In: *Acta Apostolicae Sedis CIII* [2011], s. 130.

Náplní těchto programů bude teologická, spirituální a pastorační příprava, a budou ustanoveny po konzultaci s biskupskou konferencí Anglie a Walesu a schváleny Apoštolským stolcem.

Pátý bod se týká svatebního obřadu: Pokud bude oddávat kněz nenáležící k ordinariátu věřící, kteří k ordinariátu náležejí, je nutné si vyžádat dovolení od ordináře ordinariátu či správce osobní farnosti, do které věřící spadá. Zde je nutné ještě zmínit kán. 1110 CIC, kde je řečeno, že osobní farář či osobní ordinář oddávají platně pouze tehdy, jestliže je jim v mezích jejich působnosti podřízen alespoň jeden z těch, kteří uzavírají sňatek.

Další bod se týká ordináře a jeho členství v biskupské konferenci. Tato informace je již obsažena v *Komplementárních normách*, avšak zde je rozšířena o větu týkající se jeho poradního hlasu - „v případech, kdy je to vyžadováno právem“.⁶⁷

Sedmý bod se týká kleriků, kteří již dříve přestoupili z některé církve anglikánského společenství do katolické církve, a byli vysvěceni na kněze v diecézi. Tito mohou být inkardinováni do ordinariátu za podmínek, které stanovuje kán. 267 CIC - je tedy nutné být vyčleněn z dosavadní diecéze, obdržet listinu o vyčlenění podepsanou svým diecézním biskupem a další listinu, kterou obdrží od ordináře ordinariátu.

V osmém bodě je upravována soudní praxe; dokud ordinariát neustanoví vlastní soud, právní kauzy věřících náležejících do ordinariátu budou řešeny diecézním soudem, kde má jedna ze

⁶⁷ Srov. KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham*, č. 6. In: *Acta Apostolicae Sedis CIII* [2011], s. 131.

stran domicil, s dodržením norem práva obsažených v kán. 1408 – 1414 a 1673 CIC.

Devátý bod upravuje právní závaznost věřících ordinariátu, kteří se dočasně či trvale nacházejí mimo území biskupské konference Anglie a Walesu. Pro tyto platí ustanovení obecného i partikulárního práva území, na kterém se nacházejí.

Desátý bod se týká přestupů mezi ordinariáty: Je možné, pokud se člen ordinariátu trvale přemístí na místo, kde existuje jiný ordinariát, do něj na vlastní žádost vstoupit. Nový ordinariát je povinen o této skutečnosti informovat původní ordinariát. Jestliže si věřící ordinariátu přeje jej opustit, musí toto rozhodnutí oznámit svému ordináři a automaticky se stává členem diecéze, na jejímž území sídlí. V tomto případě ordinář musí zajistit informovanost příslušného diecézního biskupa.⁶⁸ Tudíž věřící přijatý z anglikánství do ordinariátu může přestoupit do diecéze, ve které sídlí.

V jedenáctém bodě se specifikují vzdělávací programy pro seminaristy. Ordinář, mající na zřeteli *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis* a *program kněžské formace* biskupské konference Anglie a Walesu, nechá připravit program kněžské formace pro bohoslovce ordinariátu, který musí být schválen Apoštolským stolcem.

Ve dvanáctém bodě má ordinář povinnost zajistit vytvoření správní rady a pastorační rady a schválí vypracování jejich stanov.

⁶⁸ Srov. KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham*, č. 3. In: *Acta Apostolicae Sedis CIII* [2011], s. 130.

Třináctý bod nám přibližuje, že sídlo ordinariátu a hlavní kostel bude oznámen ordinářem až po konzultaci s biskupskou konferencí Anglie a Walesu a po souhlasu Kongregace pro nauku víry.

Čtrnáctý bod nám oznamuje, že patronem ordinariátu je blahoslavený John Henry Newman.

6.2 Ordinariáty na území USA, Kanady a Austrálie

Další ordinariát, *The Personal Ordinariate of the Chair of St. Peter*, byl založen na území USA a Kanady 1. ledna 2012. Ordinářem byl jmenován bývalý biskup episkopální církve v USA Jeffrey N. Steenson.⁶⁹ Na území Austrálie vznikl ordinariát *Our Lady of Southern Cross* dne 15. června 2012. Bývalý anglikánský biskup Harry Entwistle zde byl jmenován ordinářem.⁷⁰ V případě srovnání dokumentů o vzniku všech tří ordinariátů nenalezneme zásadní rozdíly.

⁶⁹ Narozen v roce 1953 byl přijat do katolické církve již v roce 2007. Vysvěcen na kněze v roce 2009 pro arcidiecézi Santa Fe pomáhal utvořit programy pro anglikány přestupující do katolické církve. V současnosti mj. vyučuje patristiku na University of St. Thomas a v St. Mary's Seminary v Houstonu. Srov. *About the Ordinary*. Dostupné na: <http://www.usordinariate.org/index.cfm?load=page&page=161>.

⁷⁰ Srov. GHIRLANDA G., *Význam apoštolské konstituce Anglicanorum coetibus*. In: *Salve*, ročník 22 (2012) č. 3 s. 65.

ZÁVĚR

V této práci jsem se zabýval možnostmi, které přinesla apoštolská konstituce *Anglicanorum coetibus* pro ty, kteří chtějí vstoupit do plného společenství s katolickou církví. V dějinném kontextu lze vystopovat dnešní situaci *Church of England*, která je tvořena mnoha myšlenkovými proudy, které v různých desetiletích dominují. Dnes více mají slovo zastánci protestantského pohledu, který ovšem ne vždy akceptují lidé, kteří směřují blíže ke katolické církvi. Mnoho z nich studiem církevních otců došlo k jasnému názoru, že pouze katolická církev je jediná, ve které se plně uskutečňuje církev založená Kristem. Proto chtějí do ní patřit, a nyní mají cestu otevřenou.

Přínos této práce je v tom, že dává možnost nahlédnout do situace v Anglii, neboť mnoho materiálu v českém jazyce o přestupech anglikánů do katolické církve nenalezneme. Další přínos je ve využití materiálů psaných anglikánskými kanonisty, kteří nám mohou pomoci nahlédnout do systému práva v církvích anglikánského společenství. Nedostatkem zůstává nedostupnost těchto materiálů v České republice, ale i nedostatek jakýkoli materiálů o aplikaci *Anglicanorum coetibus*, neboť u mnoha dokumentů, například dekretů vzniku různých právních institucí či směrnic o výchově kněžského dorostu, probíhá schvalování v Římě a není možné je před oficiálním zveřejněním rozesílat ke studiu; tedy alespoň takovéto se mi dostalo vysvětlení.

Dalším podnětem do budoucna je oslovení dalších svědků, kteří by byli ochotni dát své svědectví o přestupu do katolické církve, nejen z dob, kdy apoštolská konstituce *Anglicanorum coetibus* neexistovala, ale i dnes, kdy již mnoho věřících i duchovních má

reálnou zkušenost se začleněním do plného společenství s katolickou církví v rámci ordinariátu.

Vznik mnoha institucí závisí na existenci druhé – nelze zjišťovat podrobnosti o ekonomické radě ordinariátu, když může být založena až poté, co bude existovat správní rada. Většina zásadních dějinných zvrátů se nestala ze dne na den, proto i pojednání o životě ordinariátu, aplikace *Anglicanorum coetibus* a příslušných komplementárních norem bude jistě velmi zajímavé zpracovat znovu za deset či více let, kdy již bude možné pracovat s konkrétními výsledky. Přesto čas strávený na této práci nepovažuji za ztracený – jde přece jen o novou věc, která může (ale také nemusí) posílit ekumenické vztahy mezi katolickou církví a církvemi anglikánského společenství a považuji za velmi vhodné se seznámit se základními prvky konstituce *Anglicanorum coetibus* i příslušným historickým a současným kontextem alespoň v takové podobně, jakou je dnes možné zpracovat.

SEZNAM PRAMENŮ A LITERATURY

Prameny

BENEDIKT XVI. *Apoštolská konstituce Anglicanorum coetibus*. (4. 11. 2009). In: ACTA České biskupské konference. Ročník 2010, číslo 5, s. 25 - 30. bez ISSN

JAN PAVEL II. *Apoštolská konštitúcia Spirituali militum curae s novou kanonickou úpravou vojenskej duchovnej správy*. (21. 4. 1986). [online] [cit 9. 4. 2014] Dostupné na:
<http://www.kbs.sk/obsah/sekcia/h/dokumenty-a-vyhlasenia/p/dokumenty-papezov/c/spirituali-militium-curae>

Kodex kanonického práva, úřední znění textu a překlad do češtiny. Praha: ZVON, 1994, dotisk prvního vydání. XXIII + 814 s. ISBN 80-7113-082-6

KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Complementary Norms for the Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus*. [online] [cit 9. 4. 2014] Dostupné na
http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20091104_norme-anglicanorum-coetibus_en.html

KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham*. (15. 1. 2011). In: *Acta Apostolicae Sedis* CIII [2011]. Città del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, s. 129 - 132.

KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Komplementární normy kongregace pro nauku víry k apoštolské konstituci Anglicanorum coetibus*. (4. 11. 2009). In: ACTA České biskupské konference. Ročník 2010, číslo 5, s. 31 - 36. bez ISSN

KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY, *Ordinariatus personalis Our Lady of Walsingham Angliae et Cambriae decretum* (15. 1. 2011). In: *Acta Apostolicae Sedis* CIII [2011]. Città del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, s. 133.

PAVEL VI. *Sacerdotalis caelibatus. Encyklika O kněžském celibátu.* (24. 6. 1967). Pracovní vydání pro studijní potřeby Arcibiskupského kněžského semináře. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 2000. 44 s. bez ISBN

Uvedení do křesťanského života. Praha: Sekretariát České liturgické komise, 1987. 185 s. bez ISBN

On-line dokumenty personálních ordinariátů

About the Ordinary. [online] [cit 21. 4. 2014] Dostupné na:
<http://www.usordinariate.org/index.cfm?load=page&page=161>

About the Parish. [online] [cit 11. 4. 2014] Dostupné na:
<http://parish.rcdow.org.uk/warwickstreet/about-the-parish/>

Curia - Finance Committee. [online] [cit 11. 4. 2014] Dostupné na: http://www.ordinariate.org.uk/organisation/curia_finance.html

Governing Council. [online] [cit 10. 4. 2014] Dostupné na:
http://www.ordinariate.org.uk/organisation/governing_council.html

Pastoral Council. [online] [cit 10. 4. 2014] Dostupné na:
http://www.ordinariate.org.uk/organisation/pastoral_council.html

Literatura

DOE, Norman – REES, John. *The Principles of Canon Law Common to the Churches of the Anglican Communion.* London: The Anglican Communion Office, 2008. 128 s. ISBN 978-0-9558261-3-9

DOE, Norman. *The Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus: An Anglican Juridical Perspective*. In: *Ecclesiastical Law Journal* č. 12 (2010) s. 304 - 323. ISSN: 0956-618X

GHIRLANDA Gianfranco. *Význam apoštolské konstituce Anglicanorum coetibus*. In: *Salve, revue pro teologii a duchovní život*, ročník 22 (2012) č. 3 s. 63 - 66. ISSN 1213-6301

HUELS, John M. *Anglicanorum coetibus: Text and Commentary*. In: *Studia Canonica* 43 (2009) s. 389 - 415. ISSN 2295-3019

JEREMY, Anthony. *An. Apostolic Constitution 'Anglicanorum coetibus' and the personal ordinariate of our Lady of Walsingham*. In: *Cristianesimo nella storia* 32, 2 (2011), s. 425 - 442. ISSN 0393-3598

KOENEN, J. *Anglikanische Artikel*. In: *Lexikon für Theologie und Kirche I*. Freiburg im Breisgau: Verlag Herder, 1986. sloupec 545-546. ISBN 3-451-20756-7

MAROT, H. *Anglikanische Kirche und Kirchengemeinschaft*. In: *Lexikon für Theologie und Kirche I*. Freiburg im Breisgau: Verlag Herder, 1986. sloupec 546-554. ISBN 3-451-20756-7

MATZERATH, M. *Anglicanism*. In: *New Catholic Encyclopedia, Volume 1 A - AZT*. Washington: The Catholic University of America, 1967, reprint 1981 s. 487. bez ISBN

MCDERMOTT, [Eric]. *Anglicanism*. In: *New Catholic Encyclopedia, Volume 1 A - AZT*. Washington: The Catholic University of America, 1967, reprint 1981 s. 525. bez ISBN

MILLER Robert. *A question about conversion to catholic*. [elektronická pošta]

NEVINS, Albert (ed.). , *Anglicanism*. In: *The Maryknoll Catholic Dictionary*. New York: Dimension Books, 1965. s. 35 - 36. bez ISBN

NOAKES Kenneth., *Echoes of Early Church*. In: LONGENECKER Dwight (ed.). *The Path to Rome*. Herefordshire: Gracewing, druhé nezměněné vydání 2006. s. 62 - 75. ISBN 0-85244-486-9

PEJŠKA, Josef. *Církevní právo II. Hierarchický řád církevní*. Obořiště: Theologický ústav CSsR, 1937. 252 s. bez ISBN

RUTT, Richard. *Provincial or Universal?* In: LONGENECKER Dwight (ed.). *The Path to Rome*. Herefordshire: Gracewing, druhé nezměněné vydání 2006. s. 115 - 129. ISBN 0-85244-486-9

SYMONDSON, Anhony. *Are Anglo-Catholics Catholic?*. In LONGENECKER Dwight (ed.). *The Path to Rome*. Herefordshire: Gracewing, druhé nezměněné vydání 2006. s. 210. - 228. ISBN 0-85244-486-9

WIDDECOMBE, Ann. *Foreword*. In: LONGENECKER Dwight (ed.). *The Path to Rome*. Herefordshire: Gracewing, druhé nezměněné vydání 2006. s XII - XVI. ISBN 0-85244-486-9

SEZNAM PŘÍLOH

Příloha č. 1: The st. Barnabas Society Information Booklet

Příloha č. 2: One Step Enough... The History and Mission of The St Barnabas Society

Příloha č. 3: Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham

Příloha č. 1: The st. Barnabas Society Information Booklet

THE ST BARNABAS SOCIETY

(successor to The Converts' Aid Society, founded 1896)

Some notes on the history and work of the Society by the Secretary in Autumn 2013.

The role of the Society is:

“In co-operation with the Catholic bishops, to provide support and assistance to those former clergy and religious of other denominations and their dependants who have come into the full communion of the Roman Catholic Church, until such time as they have been integrated into the Catholic community and have re-established themselves.”

History.

The St Barnabas Society, or more precisely its predecessor, The Converts' Aid Society, has the distinction of having been founded at the direct request of the Pope. In August 1896, Pope Leo XIII wrote to the Archbishop of Westminster, Cardinal Vaughan, and the Society was founded very soon afterwards.

The Pope's letter refers to “converted Anglican clergymen”. As early as 1917 the Annual Report refers to “Convert Ministers of all Denominations” and by the 1920s the Society could help ex-Anglican sisters – but, at that time, only if there was money left after the clergymen had been helped! For simplicity I use the term “convert cleric”, but I recognise that it is not ideal.

Although the Society had long helped widows of convert clerics, this was not laid down in the documents and it seems that problems arose such that in 1968 the “New Fund” was set up specifically to enable the Society to help widows and dependants. Its remit was wider and included “persons who have been received into the Roman Catholic Church and who before such reception had been (whether as regular

ministers or as lay readers or otherwise) the holders of any official positions in any non-Roman Catholic religious body or who had been

members of any non-Roman Catholic religious sisterhood; and the dependants of any persons who meet the description....”

In the early 1980s, the two funds were amalgamated with the wider definition and in due course The St Barnabas Society adopted this definition of who is eligible.

The St Barnabas Society took over the work in 1992 and was constituted as both “A company limited by guarantee” and “A registered charity” in line with best practice and the requirements of modern charity law. It also had a much clearer definition of membership.

In the early years of The Converts’ Aid Society, there was a part time Secretary paid £5 per month. In the 1920s there was a financial crisis and Cardinal Bourne recommended the appointment of an Organising Secretary. Therefore in October 1923, the first full time Secretary was appointed on a salary of £300 per year.

This was Freddie Chambers, who was Secretary for more than forty years. Freddie very greatly raised both the profile and the income of the Society. In 1918, the Society’s total income was rather less than £700 and it paid out some £260 in grants. In 1938 the income was almost £16,000 and grants were more than £12,000.

The Society’s office was established in Twickenham, where it remained until the move to Oxford in 1989.

Another feature of the Society’s life, which emerged at about the same time as a full time Secretary, was the office of District Organiser. The number, and I suspect the role, of these has varied, but they are now well established and very important to the working of the Society.

The Society today.

The present Organisers are Cyprian Blamires and William Johnstone. They are the local presence of the Society, making and keeping

contact with bishops, priests and people, and ensuring that the Society is known. They make appeals in parishes, both to raise money and to make known the work of the Society, and each visits an average of three parishes a month.

They also maintain contact with those whom the Society helps or has helped and with other convert clerics. This pastoral role is perhaps their most important work and these contacts are much appreciated.

Catholic communities are generally very welcoming; however when ministers of other Churches come into the Catholic Church, their lives and the lives of their families change drastically, and this often takes some getting used to. They can feel that the Catholic community does not really understand them, and in particular the sense of loss that they often feel. The Organisers and I are all convert clerics ourselves and I believe that this helps us to understand and to help others.

Local Representatives.

In order to reach more parishes and make the Society and its work better known, the Society is recruiting and training people who will each make appeals in twelve parishes a year. This is very much work in progress.

The Society also has two Honorary Representatives; Fr William Isaac in Wales and Alan Grüber in Scotland.

The Society's headquarters is in Wolvercote, north Oxford, where Christine Reynolds, Angel Collodel and I work.

The Society operates throughout the British Isles and the people whom we help are scattered across most of Britain. This means that some are very isolated and makes personal contact difficult. But we do try.

Why it is needed.

When ministers of other Churches become Catholics, they generally lose both their jobs and their homes. They are much worse off than those who, for example, are made redundant, because they cannot simply look for another similar job. They have to find a new career and middle aged convert clerics are not very employable. While today quite a few become Catholic priests, not all do so and many of those who do so will need financial support for several years until they are ordained.

It is important to remember that all convert clerics are received into the Catholic Church as lay people with no certainty of ordination.

Once they have decided to become Catholics, they have to move out of the Vicarage or Manse and find a new home. Generally they have nowhere to go and they have been paid on the basis that they would always be housed by their Church. There are houses for rent, but these are expensive. A family will need to pay a deposit and a month's rent in advance and this, together with the cost of moving house, could well come to £5,000 or more.

In addition, landlords will generally not let their houses to people who have no money, no job and no history as tenants. Here the Society's help is essential.

Even if they are eligible for state benefits, these can take months to come through. Those who resign for reasons of conscience are generally treated as having made themselves unemployed. Those who are training or studying will not in general qualify.

How the Society operates.

I have already mentioned the important pastoral role of the Society. The most obvious role of the Society is to make grants of money, and many beneficiaries tell us that they could not have managed without them. The Society has a rule that no help can be offered until the person concerned has been received into the Church. Although this is a wise and obvious rule, it can cause problems.

The Society is managed by a Board of ten Directors, the Trustees of the Charity, who meet about once a month and make the decisions about grants and all other matters. It is my job as Secretary to collect the information on which they can make their decisions. Put very simply, we find out how much someone has in income and in savings and what their reasonable needs are, and if there is a gap, the Society will try to fill it.

I consider that one of the Society's strengths is that it looks at each person as an individual. Clearly there are principles, but the question the Board asks is what is right, now, for this person.

Because of the generosity of the Catholic community, the Society is able to make grants on the basis of what people need, rather than on the basis of what the Society can afford. This does however mean that there are simply no useful answers to questions like "how much is the usual grant?"

What does the Society give grants for? Any reasonable expense which our applicants may face. Some people need substantial grants for ordinary living costs or to pay the rent. The Society often needs to help with the cost of moving house and occasionally with debts built up at that time.

Since most beneficiaries have low incomes and small savings, the Society can give regular grants, in some cases over many years, or one-off grants either in case of special need, or to help with particular items. Some convert clerics or religious have little provision for pensions and will need help when they retire.

We also, from time to time, help people with motor vehicle expenses, with dentistry or spectacles, with new clothes for themselves or their children.

Each year the Society makes Christmas Grants. Fifty years ago, Freddie Chambers explained: "I discovered, quite by accident, that a convert Parson with a wife and four or five children, was about to sit

down to a Christmas dinner of something like bread and cheese and a pudding. I felt that we couldn't allow that to happen again. I think I can say, thanks to our regular supporters, it never has."

Those studying for the priesthood receive a regular grant while they are in the Seminary and a one-off ordination grant. Others who train for new careers or study as part of the process of settling into the Church will need help with this.

Almost all of the Society's income comes from four sources; the appeals made in parishes, donations from our many supporters, legacies and income from investments.

It is important that the Society maintains reserves. As well as the unpredictable demands of the unknown future, the Society has a long term responsibility for many beneficiaries.

The Society's finances are a cause for concern. In recent years, while running costs have hardly increased, "directly charitable expenditure has much increased.

In addition to our office in Oxford, the Society owns eight houses. Most of the tenants are beneficiaries paying very low rents.

Making the Society known.

We do all that we can to ensure that people know about the Society and especially that those who might need our help are able to get in touch. We have a Society website. We advertise in the England & Wales and Scotland national Directories and ensure that the Society is listed in all diocesan yearbooks.

Twice a year we produce a Newsletter which we send to every bishop and every parish in Britain and to a great many supporters in Britain and Ireland and a few further away.

In May, we send to every parish priest in Britain a "contact card" to go on the church notice board. I also take the opportunity of writing to the

priests to remind them of our work and soon after this, I write to all the diocesan bishops in Britain.

Some facts and figures.

During the past year, the Society has helped some 56 individual beneficiaries, ten of them members of the Ordinariate of Our Lady of Walsingham, many being married with children. Some, the Society has been helping for years, others are new. Some need long-term help, others just for a short time. Most are former Anglican clerics or widows of former clerics but eight are former ministers of other Churches and another ten are former religious.

About half of those whom the Society helps are ordained as Catholic priests. It is not often realised that now significantly more than one in ten active priests in England and Wales is a convert clergyman. In some dioceses the proportion is much higher. We are making a notable contribution to the Church.

During 2013, and excluding the Ordinariate, four men whom the Society helped have been ordained deacon and priest and two more are deacons who will be ordained priest fairly soon.

There are a further nine men whom the Society helps studying for the priesthood, one who expects to start in the autumn of 2014 and another who will soon enter a religious order as a postulant.

The Ordinariate of Our Lady of Walsingham.

The St Barnabas Society is not involved in financing the Ordinariate itself, but helps the clergy between their reception into the Catholic Church and their ordination as priests.

The present and the future.

This is a difficult time for some Anglicans and not by any means just because of the impending ordination of women as bishops. Those of traditional views, Catholic or Evangelical, find themselves increasingly ill at home and need our prayers and our help.

In recent years, many Anglicans, lay people as well as clergy, have become Catholics. This has changed the way that people approach the whole issue and things are quite different to the way they were when I left the Church of England in 1982.

People will now talk openly about the possibility of becoming Catholics, and when they do decide to leave the Church of England this is often dealt with openly and positively. Nowadays, when convert clerics are received into the Catholic Church or are ordained, it is common for their Anglican clerical friends to be present.

I am sure that for the foreseeable future most of our beneficiaries will be former Anglican clergymen, but the numbers of other people applying for help are increasing; that is former ministers of other Churches and former religious. We are also getting more applications from women, former clergy or religious.

Conclusion.

This brief report cannot possibly cover everything, but you are most welcome to ring or e-mail me with any questions you may have.

Rev Robin Sanders, Secretary.

The St Barnabas Society
4 First Turn, Wolvercote
Oxford, OX2 8AH

Tel 01865 513377
<http://stbarnabassociety.org.uk/>

Příloha č. 2: One Step Enough... The History and Mission of The St Barnabas Society

ONE STEP ENOUGH...

The History and Mission of The St Barnabas Society

**Keith C Jarrett
Secretary**

ONE STEP ENOUGH

The History and Mission of The St Barnabas Society

Throughout Cardinal Newman's pilgrimage of faith he did not ask to see the distant scene but prayed only for sufficient grace to take one step at a time.

Although every step in a pilgrimage is important, the step required for non-Catholic clergy who ask to be received into the Catholic Church is momentous. This "one step" often takes them from family, friends and a recognized position in society to isolation, misunderstanding and rejection. To become a Catholic, any clergyman who is still working, sacrifices home, professional status and a secure livelihood.

The St Barnabas Society continues the work begun by The Converts' Aid Society more than a century ago, to give pastoral and financial help to these courageous men and women and their dependants.

ORIGINS

The immediate background to the foundation of The Converts' Aid Society was that of the Papal Bull "Apostolicae Curae", issued on 15th September 1896, in which Anglican orders were declared to be null and void.

The findings of the Papal Commission which had studied this question had already been anticipated, even before these conclusions had been laid before Pope Leo XIII, Cardinal Vaughan, Archbishop of Westminster, believed that as a consequence of what was anticipated, a large number of Anglican clergy would resign from the Church of England and ask to be received into the Catholic Church.

It was with this possibility in mind that on 23rd August 1896, just prior to the publication of the Bull, Pope Leo XIII sent a letter to Cardinal Vaughan expressing his concern at the plight of Anglican clergy who might ask to be received into the Catholic Church.

He wrote "We would wish therefore to come to the aid of those who have taken this step or are ready to take it. For this purpose what we ourselves have thought of, and now propose to you, would be the formation of a considerable fund for the help of converted Anglican clergymen. We desire you, dearest son, to communicate with your brethren in the Episcopate for the organization of this work, and to invite all who have the means of doing so to join with you for the realisation of a project which affects the salvation of so many chosen souls".

Cardinal Vaughan lost no time in setting up such a fund and The Converts' Aid Society was founded on 16th October 1896, within two months of the receipt of Pope Leo's letter.

The principal objects of the new Society were as follows,

- 1) To welcome with kindness and attention those who have embraced the truth at all costs.
- 2) To find Catholic acquaintances and friends for those who have forfeited former friendships for Christ's sake.
- 3) To assist clergymen, especially married clergymen with families, whose conversion has reduced them to need.

The importance of providing a pastoral role, as well as financial help, has continued to be a priority during the whole history of this charity.

Six years before the Papal Bull of 1896 Cardinal Newman had died. He had become a greatly revered figure among Christians of many denominations. This had given rise to consideration of his life and work, and had already created an atmosphere of expectation that there would be a sizeable increase in the numbers of Anglican clergy asking to be received into the Catholic Church.

It is not clear that a large and immediate increase did take place, though the Papal Bull of 1896 must have had its effect on those in the Church of England to whom reconciliation with the Holy See was a prime consideration. Independently of *Apostolicae Curiae* several significant conversions did take place in the next twenty years including Ronald Knox and R.H. Benson, each of whom had a father who was an Anglican bishop.

Whilst it is true that in those days it was not uncommon for Anglican clergy to have private means, the majority relied entirely upon their stipend as clergy. For these, resignation from a secure living and reception into the Catholic Church led inevitably to financial and material sacrifice.

The Society thus had to face the fact that its work would need to be continued on a long term basis and that it might well need to be expanded.

DEVELOPMENT AND GROWTH

In the period following the Great War of 1914-1918 the Society developed its role in several ways.

Initially, funding had come mainly from a small but generous group of established Catholic families. This however was not sufficient to provide resources on a long term basis. The provision

of a full time Secretary in 1922 opened the way to seeking support from the whole Catholic community.

This was achieved centrally by the publicity generated from the Society's secretariat and by the appointment of representatives of the Society, themselves convert clergymen, whose task was to make the work known by visiting parochial clergy and, where invited to do so, to make appeals in parish churches.

The range of eligible beneficiaries was also enlarged. In addition to support for convert Anglican clergy, help was now offered to former Anglican Religious and to convert clergy from churches of any denomination.

The Society was managed by a committee which included some notable converts, such as Mgr Ronald Knox, and it appointed Patrons among whom were G. K. Chesterton and Hilaire Belloc. Old minute books give a fascinating insight into the way the Society dealt with applications for help. Many of those who asked for help later became prominent in the Catholic Church, and in due course they were able to repay the kindness which had been shown to them.

F.W. CHAMBERS

It would be impossible to produce even the briefest history of this charity without paying tribute to the late F.W. Chambers who became Secretary in 1922 and held this position for forty five years until his death in 1967.

Freddie Chambers was born in Staffordshire in 1881 and was ordained in the Church of England in 1907. After curacies in Oxford he became Vicar of St Stephen's, New Town Row, Birmingham, a fine Victorian church which, sadly, has now been demolished. He was received into the Catholic Church on 25th November 1919 by Fr John Ratcliffe SJ.

Freddie Chambers' genius was in personal relationships, and during the 45 years he worked as Secretary he was given a great deal of freedom to exercise this particular talent. He made many friends, among whom were notable convert Catholics such as Mgr Ronald Knox. It was Freddie Chambers' practice to buy a pipe for Mgr Knox every Christmas and over the years there developed an amusing correspondence, now in the archives of The St Barnabas Society, between these two over the matter of the annual pipe.

Freddie Chambers had the reputation of being able to enthuse others with his own personal commitment to the Society's work and, in addition to his administrative and pastoral role, he travelled widely throughout the United Kingdom and in Ireland and even had pamphlets seeking support for the work translated into French and distributed on the continent.

From 1967 to 1986 the work which Freddie Chambers had done was continued by his widow Mrs Pat Chambers.

PAT CHAMBERS

Pat Chambers had been the wife of an army officer who, unknown to her, died in a rearguard action following the fall of Singapore to the Japanese in 1942. Pat and her small daughter escaped overland and after months of hardship reached Australia. From there she returned to England and awaited news of her husband, who by now was presumed dead. It was many years before she met a soldier who had been present when her husband had died trying to save someone else. Meanwhile Freddie Chambers, himself a widower, had met Pat and after waiting the statutory period of years before which she could be declared a widow, they were married.

From 1967 Mrs Chambers, assisted by a loyal staff and guided by a sympathetic Executive Committee, provided a continuing ministry to many convert clergy. Over the next 19 years she established a reputation for generous hospitality and a skill at remembering the particular personal needs of many of the Society's beneficiaries. The writer of this history is one whose family will always be grateful for kindness shown on more than one occasion, and there must be many more who remember her good deeds with gratitude and affection.

SEMINARIANS

Another development in the Society's work was the provision of grants to help convert clergy who had been accepted for training for the Catholic priesthood at both The Venerabile and the Beda College in Rome.

Seminarian grants continue to be an important part of the Society's work. While a young man from a Catholic family will enjoy additional back up and financial support from his family and local parish church, those who are convert clergy may have no such help and can even find themselves ostracised by their families. The Society acts as a sort of adoptive father and mother and family all rolled into one, and grants not only pay for things which otherwise would have had to be done without, but provide welcome security to convert clergy seminarians who might otherwise experience a sense of loneliness to a greater degree than most other students. Such grants enable those in receipt of them to purchase books, and, in more recent times, to acquire the ever growing electronic wizardry increasingly thought desirable for tasks formerly accomplished with pen and ink!

This contribution to the training of new priests remains very much a part of the Society's work, though its beneficiaries now include Seminarians other than those at Rome. In very recent times some Dioceses have experimented with schemes whereby those training for the priesthood are attached to a parish where they learn pastoral skills and are tutored in small seminars for their academic and theological studies. This has been particularly the case with married convert clergy who, because of their prior commitment to a wife and children cannot always be sent off to the traditional seminary.

NUMBERS

Everyone wants to know how many clergy from other Christian communities are known to have "come over". The fact is that it is extremely difficult to give a precise figure,

The Society has only ever dealt with those who have applied to it for help. Even at the end of the twentieth century there are some who need no financial help at all. Others, who need help very urgently, frequently struggle alone and have to be encouraged to come forward.

There is also a certain ebb and flow in the numbers applying for help in any given year. Most of those who come into the Church as convert clergy are former Anglicans. The main reason for this is that there are more Anglican clergy than any others in England and by simple arithmetic they are going to be the largest bloc.

Particular events in the unfolding story of Anglicanism sometimes have dramatic effects. In recent years there have been three such occasions when a specific action, or even a proposed action, has had this result,

First was the scheme to unite various churches in India, some episcopal and some presbyterian, to create The Church of South India. When this took place in 1947 it caused many Anglican clergy who held strongly to the claims of the Church of England to share in the historic ministry of the Western church, to think hard about the implications of what was being done. Many looked again at the claims of the Catholic Church and this resulted in an appreciable increase in those asking to be received.

Secondly, in the sixties and seventies there were proposals in England to bring about a church formed by a union of Anglicans with Methodists. These schemes were eventually rejected by a small majority of Anglicans. A few years later there came a broader proposal to form a united church with any who would "covenant" to go forward in such a venture.

Both these schemes were unpalatable to those whose position depended on what they saw as the unique catholicity and apostolicity of the Church of England.

Thirdly, the largest exodus took place after November 1992 when the Synod of the Church of England voted to ordain women as priests. Even in this situation where media interest about numbers was intense it is not easy to be precise. About 400 resigned their livings but not all of these became Catholics, Some who had already retired and who were not part of the 400 asked to be received. Some hung on until retirement before deciding what they would do. A few were received into the Orthodox Church. Some came out with trumpets blazing while others slipped quietly away. In December 1996 The Times reported that 16 clergy who had been received into the Catholic Church had returned to the Church of England.

An estimate based on the minutes and archives of the Society suggests that since 1896 something like 3,200 actual applications for help have been received, The number of applications, however, implies a much larger total of people helped, because many of those who seek the Society's support have families. So if we are looking at the total number involved the true figure is likely to be at least 12,000 to 14,000 and may be as high as 15,500. This estimate, still probably on the conservative side, takes account of the increase in applications for help which took place in the

years immediately prior to 1992 and the great surge which took place from then for the next four or five years.

In any case the count never stops. The Catholic Church continues to draw thoughtful men and women who recognize its unique character, and who come without seemingly needing a jump-start of some kind. Perhaps, in the end, only the Recording Angel will be able to give the true score! So far, all our beneficiaries have been ministers in some other Christian community; but one wonders whether, in a multi-faith society, the time will come when the charity might receive an application for help from a former Rabbi or Mullah or Brahmin!

A NEW CONSTITUTION

The constitution of the Society had remained more or less the same from 1896 to 1991. By then the many changes in charity legislation which had taken place made it necessary to provide a new constitution. At the same time it was important to retain the identity of The Converts' Aid Society as such, but separately, so that legacies which had been left to it could be received. The solution was to keep the older charity in existence in "shell" form, and then to create a new charitable company with identical aims and objects. This would then take up and continue the charitable work and responsibilities of The Converts' Aid Society in the same generous tradition, but also in compliance with what modern charity legislation now required.

ST BARNABAS

Considerable time and ingenuity was expended on what to call the successor charity. Some of the suggestions put forward, though well meant, would have soon become dated. A charity name which reflects a particular period and fashion, especially where this happens to be of short lived duration, soon finds this to be a serious disadvantage.

The proposal to name the charity "The St Barnabas Society" in honour of the apostle Barnabas was made because one of the most far reaching effects of his many good deeds was to welcome the newly converted Paul of Tarsus and stand as surety for him at a time when he had few friends within the Church. Barnabas then went on to encourage Paul to begin a new life the results of which were to be of overwhelming importance to the expanding Church of the first century.

The Society saw itself as having a similar ministry of providing a generous welcome and encouragement for those newly received into the Church and whose lives would have to take a new direction. Thus The St Barnabas Society was formed and began its work on 1st June 1992.

Someone whose own personal gift was also generosity and encouragement was The St Barnabas Society's first Chairman, John Goble. All who worked in the Society before and during these changes will always remember John Goble's wise leadership, apparently tireless energy and, above all, his very special gift of inspiring hope in those around him.

There are two extraordinary footnotes to all this which call to be recorded here.

In 1956 Mgr Ronald Knox preached a sermon at a Mass for The Converts' Aid Society in Pimlico. His sermon ended with the words "God forgive us if we cannot emulate the spirit of St Barnabas, when He raises up among us so often the spirit of St Paul".

In the same year, when addressing the Annual General Meeting of the Society he predicted that in the next few years there would be "a particularly large number of applications to the Society".

Within a few months of The St Barnabas Society coming into being there occurred the largest increase ever in the numbers of convert clergy received into the Catholic Church. Meeting this need was the first task of the reformed and reconstituted charity.

A HUNDRED YEARS ON

The modern charity has set out its principal aims in the following terms:

"In co-operation with the Catholic bishops, to provide support and assistance to those former Clergy and Religious of other denominations, and their dependants, who have come into the full communion of the Roman Catholic Church until such time as they have been integrated into the Catholic community and have re-established themselves".

The Society is a charitable company and is registered with the Charity Commission. There is a Board of Directors who are unpaid and the Society's President is the Cardinal Archbishop of Westminster.

In July 1995 Major David Flood succeeded John Goble as Chairman and Cardinal's representative. The Society greatly values his gifts of warm generosity, leadership and prayers as it approaches the end of one century and the beginning of another.

THE SOCIETY'S CURRENT TASKS

The Society's headquarters are at 4 First Turn, Wolvercote Oxford, OX2 8AH, where there is a full time staff of three. The Society's Secretary is himself a convert clergyman as are the small team of District Organisers. The Secretary and his colleagues administer the day to day work of the Society and the Secretary acts as a link between the Board of Directors, the Society's beneficiaries, both potential and actual, and its District Organisers.

The District Organisers raise funds by making appeals in parish churches in England, Wales, and Scotland. But both they and the Secretary also exercise a unique pastoral role. While it remains a principle that no financial help or promises of such help can be made until after reception, many of those who are setting out upon this journey find it a great help to be able to talk over the spiritual, moral and practical problems with someone who has already been this way before them. Some can come to the Society's headquarters, where they benefit from the quiet atmosphere of what was once a vicarage, and where they can if necessary bring their wives and families for a day or so. Others who cannot do this can be visited at home or anywhere else that they wish by the District

Organisers. In some circumstances contact is perforce restricted to letter writing, or to contact by telephone.

FORTITUDE IN ADVERSITY

For some the period after reception can be one of anti-climax sometimes leading to depression. This is particularly likely where an experienced clergyman has worked in a busy parish for many years. He may go through a long period where he has no certainty of what his future is going to be. In addition to what this can do to his own self-confidence, it can bring added strains if he is married and there are dependant children. Although, as a newly received Catholic, he will be surrounded by the welcome which all who become Catholics in this way experience, he may still need pastoral support and the Society's staff make every effort to provide whatever help is needed.

The Society's archives contain numerous accounts of the experiences of many of those who were received in past years. At one time the Society encouraged its beneficiaries to write about what they had gone through and why they had asked to be received into the Catholic Church. Convert clergy were frequently invited to tell their stories at the Society's Annual General Meetings. Some of these written accounts give harrowing details of the hardships through which new converts went.

It is generally true that things are much improved today and in several cases Anglican bishops have co-operated with their Catholic counterparts in helping convert clergy to move from one community to the other. Nevertheless there are still some very heroic men and women who have had to face opposition and even hostility in order to obey their consciences,

A former Anglican nun who left her community with nothing but the clothes she was wearing was told by her chaplain that she would be damned if she walked out and thus broke her vows as a religious.

A married clergyman who had served in his church for nineteen years before becoming a Catholic found that his decision so upset his family that he was subjected to physical violence which left him with permanent injuries.

Very recently a young Presbyterian minister and his wife asked to be received. The young man's congregation contained members of an Orange Lodge who would certainly have shown displeasure at their minister becoming a Catholic. Such circumstances inevitably cause considerable anxiety for a convert clergyman on behalf of his wife and children. Fortunately this story had a happy ending but at the time this family had to be very circumspect.

In yet another instance, another Anglican nun, 70 years old at the time, and in poor health, had tried for some time to be released from her community so that she could become a Catholic. She found her requests politely side-stepped. In the end she simply fled to a relative two hundred miles away and threw herself penniless upon her mercy. Fortunately this relative was able to introduce her to a generous Catholic priest who provided her with emergency help in the form of accommodation, clothes and money. The Society reimbursed this priest as soon as the circumstances were made known. Later she came to the Society's headquarters and after much correspondence, including

writing to her M.P., she was granted an old age pension. She was too old to be acceptable to another Religious community and her health was deteriorating all the time. After several temporary homes in various girls's schools she had to go into hospital for health tests. While there she met the Catholic Warden of a Sheltered Housing Scheme who recommended her for a flat. At no time did she ever complain and at one stage when she was in great need, it was an uphill struggle to get her to accept grants from the Society.

There are many other stories like these and, no doubt, they will occur over and over again.

HOW GRANTS ARE MADE

The Board of Directors, together with the Secretary, holds monthly meetings at Archbishop's House, Westminster. The principal item on each agenda is the consideration of applications for help. Each application is looked at with great care and sensitivity and help is given in the most appropriate way possible.

There are two fundamental requirements for eligibility for help. One is that every applicant must already have been received into the Catholic Church. The Society cannot make grants or enter into promises of help until the applicant concerned has actually become a Catholic. The reason for this is that the Society has to protect itself from accusations that it may be buying converts.

The other rule is that an applicant, if not a member of a religious community, must previously have been "a stipendiary minister" of some other Christian church. This means that grants are restricted to those whose income or accommodation was provided directly by the denomination which they left to become Catholics.

There is a very wide range of financial assistance, from one-off grants to long term support. Most applicants need help for removal expenses from a previous clergy house to some new home. Some have debts which need to be paid off. Many of those with families need a regular monthly grant to help them with their basic household expenses. Some need particular grants to help with such things as clothes for their children or books for study.

One of the most important roles fulfilled by the Society is the provision of grants for re-training to enable individuals to become financially independent. This may cover schemes for the training of teachers, social workers, nursing or other professions.

Other beneficiaries need help with unexpected costs for dentistry, new spectacles or repairs to domestic equipment which chooses to break down the week after they have been received. The Society also helps with the payment of rent where necessary.

As already mentioned, the Society provides Seminarian Grants for needy convert clergy who are training for the priesthood and may also provide an Ordination Grant at the end of training. These grants, as explained earlier, are based on the principle that most "cradle" Catholic seminarians receive support from their home parish and family, whereas the convert clergyman has no such support.

Other than those currently in need of help as they re-adjust and work towards a new life, the Society supports a number of frail and elderly beneficiaries, mostly the widows of convert clergy from the past.

At Christmas the Society makes grants to all recent beneficiaries who are known to be in need. This is particularly helpful for families who are always hard pressed at this time, and for seminarians abroad who, otherwise, might not be able to afford the cost of a return journey home for a holiday.

EVENTS SINCE 1992 AND FUTURE PROSPECTS

The decision in November 1992 by the General Synod of the Church of England to proceed to the ordination of women priests caused many Anglican clergy to ask whether they could accept that such a Synod had the authority to make so radical a change unilaterally. This question in turn raised more serious doubts about the fundamental nature of Anglicanism, while at the same time drawing attention to the historic claims of the Catholic Church. The result was that there was a considerable increase in the number of those asking to be received.

A factor which had some surprising effects was the subsequent decision by the Church of England to provide financial compensation for most, though not all, of its clergy who take this step. Those seeking these provisions were required to sign a declaration saying that they had resigned over the issue of women priests. Some converts felt that they could not in conscience sign such a declaration, since it was for deeper reasons that they felt called to become Catholics.

Anglican compensation, known officially as "Periodic payments" remains therefore limited to clergy willing to make this declaration, who had served for more than five years prior to November 1992, and who had been holders of parochial appointments. Thus many younger clergy, salaried chaplains and those in religious communities were excluded.

The compensation payments to eligible clergy run for three years following resignation but are scaled down for each succeeding year. The effect of this compensation has been, on the one hand, to cushion the financial demand made upon the Society, but on the other hand it has actually increased claims for help.

The provision of compensation has made it possible for more clergy than ever before to leave the Church of England, but the effect of an annual reduction in the amount paid has left many of these in severe financial hardship in the second or third year of such payments. The number of those excluded from compensation who ask to be received into the Catholic Church also increased since, apart from financial considerations, conscience is an over-riding imperative therefore the questions raised by the Synod's action were just as acutely felt by those without hope of such payments. These have always been a first priority on the Society's resources.

It can now be seen that the greatly increased numbers, laypeople as well as clergy, coming from the Church of England in the period after November 1992 has decreased. This of course does not take account of any new developments in Anglicanism. While many of those who came in the period

immediately after 1992 were from the Anglo-catholic party in the Church of England, former clergy from other Anglican traditions have also continued to become Catholics, for reasons which are nothing whatever to do with the decision to ordain women as priests.

The prominence given to these events has had an on-going effect in churches other than the Church of England. Firstly this has meant an increase in convert clergy from sister churches of the Church of England, chiefly The Church in Wales, and The Scottish Episcopal Church. The decision by the Synod of The Church in Wales in September 1996 to follow the example of the Church of England and proceed to the ordination of women to the priesthood has had a similar but more modest effect to what happened in England after 1992.

In addition the Society is now finding that it is helping former clergy from churches quite unconnected with Anglicanism, The Society has been helping convert Free church ministers for many years and includes among its beneficiaries former Methodists, Presbyterians, Baptists, Salvationists, Congregationalists and a Seventh Day Adventist minister. What is noticeable is that while in the past such conversions were somewhat rare, they are now becoming rather more frequent.

The Society thus expects that demands upon it will continue to be greater than in the past though it is possible that the composition of those it helps may be changing.

THE SOCIETY'S PRESENT NEEDS

The Society relies on Catholic clergy and laity to bring eligible needy cases to its attention or to introduce the Society to those who are not aware of its charitable work.

The Society's Board and its Staff are constantly having to make decisions which require very sensitive judgement. One way in which every Catholic can help is by prayer. The Society needs wisdom and generosity and prudence.

The Society's beneficiaries also need the support of prayer. Those who take this step find themselves and their families in great insecurity and anxiety. To lose home and income and friends and work and pension and to become dependant on the charity of others in mid-life can have a devastating psychological effect.

The Society needs financial support, both in the form of particular donations and long term regular gifts. In the U.K and Northern Ireland there are tax benefits to charities where a donor makes a gift by Covenant or by Gift Aid.

The Society benefits from legacies, which are normally free from tax. The Society has a leaflet giving advice about how to leave legacies and this is freely available on request.

The Society welcomes interest in its work, and is grateful for those who tell others about what we do.

The Secretary will be glad to answer any further questions and welcomes visitors to the Society's headquarters in Oxford. It is usually wise to telephone before calling. The Secretary can be contacted at:

4 First Turn Wolvercote, Oxford, OX2 8AH
Tel; 01865 513377 Fax: 01865 516542

Keith C Jarrett Secretary

Registered with the Charity Commission No 1009910. A company limited by guarantee.
Registered in England No 2645233

Příloha č. 3: Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham

CONGREGATION FOR THE DOCTRINE OF THE FAITH

Decree of Erection of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham

The supreme law of the Church is the salvation of souls. As such, throughout its history, the Church has always found the pastoral and juridical means to care for the good of the faithful.

With the Apostolic Constitution *Anglicanorum coetibus*, promulgated on 4 November 2009, the Holy Father, Pope Benedict XVI, provided for the establishment of Personal Ordinariates through which Anglican faithful may enter, even in a corporate manner, into full communion with the Catholic Church[1]. On that same date, the Congregation for the Doctrine of the Faith published Complementary Norms relating to such Ordinariates[2].

In conformity with what is established in Art. I § 1 and § 2 of the Apostolic Constitution *Anglicanorum coetibus*, having received requests from a considerable number of Anglican faithful, and having consulted with the Episcopal Conference of England and Wales, the Congregation for the Doctrine of the Faith

ERECTS

the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham within the territory of the Episcopal Conference of England and Wales.

1. The Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham ipso iure possesses juridic personality and is juridically equivalent to a diocese[3]. It includes those faithful, of every category and state of life, who, originally having belonged to the Anglican Communion, are now in full communion with the Catholic Church, or who have received the sacraments of initiation within the jurisdiction of the Ordinariate itself[4], or who are received into it because they are part of a family belonging to the Ordinariate[5].

2. The faithful of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham are entrusted to the pastoral care of the Personal Ordinary who, once named by the Roman Pontiff[6], possesses all the faculties, and is held to all the obligations, specified in the Apostolic Constitution Anglicanorum Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus and the Complementary Norms[7] as well as in those matters determined subsequently by the Congregation for the Doctrine of the Faith, on request both of the Ordinary, having heard the Governing Council of the Ordinariate, and of the Episcopal Conference of England and Wales.

3. The Anglican faithful who wish to be received into full communion with the Catholic Church through the Ordinariate must manifest this desire in writing[8]. There is to be a programme of catechetical formation for these faithful, lasting for a congruent time, and with content established by the Ordinary in agreement with the Congregation for the Doctrine of the Faith so that the faithful are able to adhere fully to the doctrinal content of the

Catechism of the Catholic Church[9], and therefore, make the profession of faith.

4. For candidates for ordination, who previously were ministers in the Anglican Communion, there is to be a specific programme of theological formation, as well as spiritual and pastoral preparation, prior to ordination in the Catholic Church, according to what will be established by the Ordinary in agreement with the Congregation for the Doctrine of the Faith and in consultation with the Episcopal Conference of England and Wales.

5. For a cleric not incardinated in the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham to assist at a marriage of the faithful belonging to the Ordinariate, he must receive the faculty from the Ordinary or the pastor of the personal parish to which the faithful belong[10].

6. The Ordinary is a member by right of the Episcopal Conference of England and Wales, with deliberative vote in those cases in which this is required in law[11].

7. A cleric, having come originally from the Anglican Communion, who has already been ordained in the Catholic Church and incardinated in a Diocese, is able to be incardinated in the Ordinariate in accord with the norm of can. 267 CIC.

8. Until the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham may have established its own Tribunal, the judicial cases of its faithful are referred to the Tribunal of the Diocese in which one of the parties has a domicile, while taking into account, however, the different titles of competence established in cann. 1408-1414 and 1673 CIC[12].

9. The faithful of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham who are, temporarily or permanently, outside the territory of the Episcopal Conference of England and Wales, while remaining members of the Ordinariate, are bound by universal law and those particular laws of the territory where they find themselves[13].

10. If a member of the faithful moves permanently into a place where another Personal Ordinariate has been erected, he is able, on his own request, to be received into it. The new Ordinary is bound to inform the original Personal Ordinariate of the reception. If a member of the faithful wishes to leave the Ordinariate, he must make such a decision known to his own Ordinary. He automatically becomes a member of the Diocese where he resides. In this case, the Ordinary will ensure that the Diocesan Bishop is informed.

11. The Ordinary, keeping in mind the *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis* and the Programme of Priestly Formation of the Episcopal Conference of England and Wales, is to prepare a Programme of Priestly Formation for the seminarians of the Ordinariate which must be approved by the Apostolic See[14].

12. The Ordinary will ensure that the Statutes of the Governing Council and the Pastoral Council, which are subject to his approval, are drawn up[15].

13. The location of the principal Church of the Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham will be determined by the Ordinary in agreement with the Congregation for the Doctrine of the Faith and in consultation with the Episcopal Conference of England and Wales. Likewise, the Seat of the Ordinariate, where

the register referred to in Art. 5 § 1 of the Complementary Norms will be kept, will be determined in the same way.

14. The Personal Ordinariate of Our Lady of Walsingham has as its patron Blessed John Henry Newman.

Everything to the contrary notwithstanding.

Rome, from the Offices of the Congregation for the Doctrine of the Faith, 15 January 2011

William Cardinal Levada

Prefect

Luis F. Ladaria, S.I.

Secretary

[1] Cf. AAS 101 (2009), 985-990.

[2] Cf. L'Osservatore Romano (9-10 November 2009), p. 7; Weekly Edition in English (11 November 2009), p. 4.

[3] Cf. can. 372 § 2 CIC; Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus, Art. I § 3.

[4] Cf. Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus, Art. I § 4.

[5] Cf. Complementary Norms, Art. 5 § 1.

[6] Cf. Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus, Art. IV, Complementary Norms, Art. 4 § 1.

[7] Cf. Apostolic Constitution Anglicanorum coetibus, Art. VI § 4; Complementary Norms, Art. 5 § 2; Art. 9.

[8] Cf. Apostolic Constitution *Anglicanorum coetibus*, Art. IX.

[9] Cf. Apostolic Constitution *Anglicanorum coetibus*, Art. I § 5.

[10] Cf. cann. 1110-1111 CIC.

[11] Cf. Complementary Norms, Art. 2 § 2.

[12] Cf. Apostolic Constitution *Anglicanorum coetibus*, Art. XII.

[13] Cf. can. 13 § 3 CIC.

[14] Cf. Complementary Norms, Art. 10 § 3; see also Apostolic Constitution *Anglicanorum coetibus*, Art. VI § 2.

[15] Cf. Complementary Norms, Art. 12 § 1; Art. 13 § 2.